

Ristikheinaleht

Nr 2 (154), sügis 2023

- SEIKLUS **KANADAS** ● KES ON **TORI LILLEKESED** JA **KURADIKESED?** ● **SUVELAAGER** VAID MÕNE KUUGA
- HOBUSED JA GAIDID **TORIS** ● KUIDAS **24 TUNNIST SAI 30**
- KANDIDEERI **JUHATUSSE!** ● GAIDIDE ESIMENE **PEREPÄEV**

UUS HOOAEG PARIMAT GAIDLUST!

S ügisene number on alati mu lemmik, sest suvel toimub nii metsikult palju. Laagrid nii meil kui mujal, vägevad spontaansed üritused ja vanad klassikud. Sellest kõigest saad tagantjärei lugeda ja parimat meenutada, et ammutada inspiratsiooni uueks gaidiaastaks! Enamus meist näiteks ise Kanadas ei käinud, konverentse ja koolitusi ei läbinud, kuid Ristikheinalehes on need talletatud igavesti ja kõigile – see on tõesti maailma parim väljaanne!

Suur kallistus Liinale, Annabelile, Kirkele ja kujundajale Ruthile. Ilma teieta ei oleks midagi lugeda ega vaadata, poleks parimat lehte, mida lehitseda.

MÖNUSAT LUGEMIST!

Peatoimetaja
ngdr Kaire Jürgenson

Selline veetakso töö vanemgaidid Saarisoo.

Gaidide sina ulatub paraadil silmapiirini.

Pidulik rivistus peagaid Miia avakõneks.

Fotod: Kirke Kalamats

Kui mina suureks saan, tahan ka legendiks saada

Sel aastal oli väga omamoodi jüripäeva laager. Tavapäraseks oli küll osalejate arv, toimumisaeg ja isegi juba tuttavaks saanud Tori Põhikool, kus laager toimus, kuid üllatusi programmis leidis piisavalt.

Meeles pidamaks ja esile tõstmaks suuri gaidide, kes nüüd lausa legendistatusesse jõudnud on, saigi 2023 aasta jüripäeva laagri teemaks "Legendide Rajal". Terve hulk olulisi gaidilegende oli jõudnud ka laagrisse ning neil oli soov pajatada oma suuri lugusid, mida noorem gaidipere ehk kuulnud pole. Neid suuri lugusid räägiti nii matkal kui paraadil, nii öösel sosistades kui tualettide ees pajatades. Paljud nooremad ning uuemad gaidipere liitujad said kuulda nii Maila roosa kivi juttu kui ka Aira algusteid gaidlusesse.

Matkaseiklustele said nii hellakesed, gaidid kui ka vanemgaidid eraldi minna. Matkad said alguse kohe peale hom-

mikusööki kiiretel sammudel, et kevade esimest korralikku sooja ilma nautida. Matk toimus 24h matka lühendatud ja kohandatud formaadis. Vanemgaidid said liikuda nii jala, ratta kui kanuuga, gaidid rattaga ja jala ning hellakesed ainult jala, kuid see-eest nägid muid põnevaid karvaseid liiklusvahendeid.

Nimelt avastasid meie kõige nooremad Tori muuseumit ja hobusekasvandust. Gaidivanused lapsed said teha Tori peal aga juba tavapära orienteerumist ning kohalikele torikatele kohaselt ka väiksed sõidud kanuudega ühes punktis.

Vanemgaidid said oma kauaoodatud 24 tunni matka teha seekord just laagri ajal, kuid veidi lühendatud versioonina. Alustasime rattasõiduga, kanuutasime mitu-mitu tundi ning lõpetasime matka jalgsi. Kahjuks venis aga kanuumatk kõigil nii pikaks, et pidime veidi varem matka

Matkapunktides oli omajagu pusimist.

Vanemgaidide rajal oli olulisim meeskonnatöö.

Emblemid lapsi ootamas.

4 SÜNDMUSED

lõpetama, et jõuda ikka õhtust sööma. Meeleolukas oli ka matk Riisa rabas, kus saime natuke oma ülejõe taksot oodata ning siis kuninglikult üle jõe koos oma veetakso juhiga libiseda. Üks nüanss selle matka juures oli ka see, et igast punktist sai ühe klepsu, mille sai kleepida spetsiaalsele kohale oma laagri raamatus. Nimelt tuli õigesti paigutatud klepsudest kokku laagri puslepilt, mis kirjeldas kogu laagriolu.

Korraldajad tahtsid seekord eriti osalisi testida ning otsustasid ka paraadi teha laupäeva õhtupoolikul. Meie olime veel matka lõpetamas ja liikusime kibekiirelt tagasi kooli poole, et mitte paraadist ilma jääda, ent teised juba olid startimas. Kogu laager rivistati üles Tori kooli ette ning jagati kätte ka tõrvikud, kogu laager sorteeriti lipkondade kaupa. Päike oli veel taevas, kuid kui rongkäik liikuma hakkas, veeres taevakera järjeste madalamale ning kui jõudsime lõpuks sihtkohta, Randivälja kirikusse, oli päike juba loojunud, ent taevas veel hele. Kiriku õues toimus suur pidulik tunnustamise tseremoonia, kus kõik omale uued tunnustused rinda said. Tunne

oli uhke! Hiljem tegime külma peletamiseks väikse lõkkeõhtu ning siis liikusime kooli poole, et üks priske uinak teha.

Tavapäraselt on laupäeva õhtuti hea matkamise eest kohe ka disko, kuid seekord tehti veidi teisiti. Disko ootas lapsi hoopis pühapäeva hommikul, kus kõik tänu pidžaama teemapeole said otse voodist tõustes diskole jalutada. Läks lahti tõsisem möll ja trall, kuid samal ajal tegelesid juhid hoopis oma zeni leidmisega. Nimelt toimus juhtidel võimalas hommikujooga, kus said end korralikult sirutada ja venitada. Pärast kogunesid kõik saalis ning toimus suur tänamine ja laagri lõpetamine. Oli võimalus veel oma erilisse laagri raamatusse koguda täiendusi, näiteks

teha polaroidpilte või leida puudujäänud klepsud oma klepsuraamatusse.

Laager jäi meelde oma segamini tohuvabohu ajakava pärast, kus paljud asjad vahetasid natuke kohtasid ning üht koma teist

tehti teisiti. Nii hea meel oli näha neid selle, keda polnud kaua näinud, kuid keda meenu-tan nagunii igapäev. Just neid legende, kelleks tahaks ise ka ühel päeval saada.

gdj Karina Prants

Disko ootas lapsi hoopis pühapäeva hommikul, kus kõik said otse voodist tõustes diskole jalutada.

Väiksemate matkajate lemmikpunkt hobustega.

Tunnustused kätte saadud!

Koduteele mineku sädeme edasi andmine

Lõkkeõhtu Tori kiriku juures.

Salakeelte õppimise töötuba.

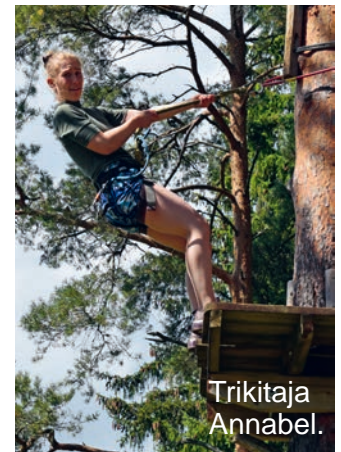

Pilt ilusti täidetud laagri raamatus.

Kristelli võttis jala ikka värisema.

Fotod: Kaire Jürgenson

Trikitaja Annabel.

Motivatsiooni jagamine Tagametsas

11.-13. augustil olin kutsutud Järvamaale Tagametsa jahilossi motivatsioonipäevadele. Ei osanud küll suurt midagi oodata, kuid üritus kujunes välja meeleolukaks ja armsaks nädalavahetuseks.

Gaidlusega olen aastate jooksul küll kokku puutunud, kuid üritustel kohal olen käinud mõnel üksikul korral. Seekord, kui tütar Kaire mind kutsus, mõtlesin, et oleks küll hea gaididelt veidi motivatsiooni ammutada ja võib-olla neile seda ka vastu pakkuda.

Nädalavahetus kulges vabas rütmis, sain tegeleda nii oma asjadega omapäi kui ka meeskondlike ettevõtmistega kogu kambaga. Reedel saunatasime, veetsime ühiselt aega grillides ja üksteist tundma õppides. Päris huvitav oli nii, sest umbes pooled olid varasemalt mulle täitsa võõrad ja vanuse

osas leidus meid seal täitsa beebist umbes minu enda vanuseni, mis on tunduvalt kõrgem kui beebiiga.

Laupäeval alustasime pannkookide ja kuuma hommikukohviga päikesesäras. Ilm oli küll justkui tellitud, sest plaanis oli veeta mõned tunnid Türi Elamuspargis ronides ja turnides. Sinna peale hommikusööki suundusimegi ja kuni mina jäin Johannat karus kiigutama, ronisid teised ohkides ja puhkides rakmetesse.

Seikluspark oli meeleolukas, sest pea kõikidel oli viimasest ronimiskogemusest aastaid möödas ja Türi algajatele ei halastata. Vähemalt siis mitte, kui lendad gaididele omase hurraaga peale ja valid rajad edasijõudnutele. Kuigi keegi teist seda pole. Viimast rada ronisin ka mina vallutama ning vaatamata väikestele lahingu haavadele oli kogemus äge! Ja soojal päeval kulusid ka pikad õhulennud ära.

Tagasi Tagametsa jõudes oli kohale toodud kümblus-

tünn ning kuni seal vesi soojenes, harjutasime üheskoos tantsusamme *bachata* õpetaja Liisi käe all. Mina olen küll varemgi sarnaste tantsudega kokku puutunud, kuid teistel seda kogemust polnud. See tõttu oli väga mõnus, et õpetaja lasi meil palju korrata ja harjutada, et kõik ennast enam-vähem enesekindlalt tunneksid. Ja no värskes õhus liikudes on alati hea!

Edasi saime kätt harjutada akvarellidega maalimises. Mõni lasi valla abstraktsemad pintsli tõmbed, mõni maalis ümbritsevat ja mõni suurt musta auku kosmoses, mis akvarellidega on omamoodi katsumus. Päeva lõpetasime mõnusa õhtusöögi ja kuuma kümblustünniga, kus sai ka kõige pisem osaleja Johanna sulistada. Väga korda läinud päev!

Pühapäev möödus pakkides, kogetut peegeldades ja päiksepaistet nautides. Siis juba rongile või autole ja koju saadud motivatsiooni rakendamaks! **gaidiema Ave Teras**

Maalimine on seltskondlik ettevõtmine.

Iket tabas inspiratsioon.

Parimad kunstnikud tulevad Lukelt.

Natuke karge sügisõhk on pausiks hea.

Grupitöö järgukava uuendamiseks.

Ettevalmistunutel on rinnasildid.

Sügiseseid nõupäevad Nelijärvel

Selle aasta sügiseseid nõupäevad toimusid 16.-17. septembril Harju maakonnas Nelijärve Puhkekeskuses.

Esimene päev algas tegusalt, nimelt Miia eestvedamisel toimus organisatsiooni juhtimise hindamine (*Capacity assessment tool*), kus osalejad jagati gruppidesse ja arutati vabatahtlike panust organisatsioonis erinevatel tasemetel. Arutluse käigus tulid välja erinevad olulised teemad: pole struktuuri, kuidas kaasata vabatahtlikke; meie organisatsiooni rahastus tuleb vaid ühest kohast ning puudub riskiplaan; õhus on küsimus, kas gaidid vajavad rohkem kontorit või laoruumi jmt.

Välissekretär Mirjam andis ülevaate suvel toimunud WAGGGS-i Maailmakonverentsist Küprosel (26.07-31.07) ja tutvustas ka WAGGGS-i maailmakeskusi ja võimalusi minna vabatahtlikuks. Maailmakeskused ootavad enda juurde vabatahtlikke ning pakuvad erineva perioodiga programme koos majutuse ja toitlustusega. Mõned maailmakeskused on ka kokkuleppel nõus toetama transpordikulutusi. Vabatahtliku eeldused on: vanus 18+ ja inglise keel suhtlustasandil. Maailmakeskuseid on hetkel kokku 5: Inglismaal, Šveitsis, Mehhikos, Indias, Aafrikas. Tekkis ka vahva mõte, et gaidid võiks moodustada väikese matkagrupi ja minna maailmakeskusi avastama.

Nõupäevad jätkusid Maria ja Ragne ülevaatega Laose äriplaani edenemisest: glämpingut renditi välja *airbnb* kaudu üpris mitmel korral ja mõned korrad renditi ka laagriala välja. Oma kogemusi jagasid ka gaidid, kes suvel Laose laagrialal valves olid. Valvegaidide ülesanne oli hoida glämpingud korras, võtta vastu inimesed, kes glämpingusse ööbima tulid, ning teha võimalusel Laosel erinevaid korrastustöid. Tuli välja, et valvegaidide kogemused olid üpris erinevad, kuna mingil perioodil ei käinud ühtegi külas-

tajat, teisel jällegi juhtus mitu külastust järjestikustele päevadele, samuti määras ka ilm tööde tegemist.

Pärast õhtusööki toimus Maria eestvedamisel kovisiooni meetodil probleemile „Kuidas parandada Laose laagriala turundamist?“ lahenduse leidmine. Mõned head mõtted, mis sellest ajurünnakust välja tulid: tellida koolitusjuhilt turunduse koolitus, kirjutada eraldi projekt turundusplaani koostamiseks, määrata eraldi inimene, kes gaidluses tegeleks turundamisega.

Õhtu lõpuks said gaidid nautida saunamõnuseid, hüpata otse saunast kargesse järvevette, vestelda ning lõõgastuda. Ööbiti armsates Nelijärve Puhkekeskuse käämpingumajades.

Järgmisel päeval võttis esimesena sõna programmijuht Sirli, kes moodustas osalejatest grupid ning ragistati ajusid järgukava uuendamise teemal.

Siis võeti ette 2024 kevadel aastakoosolekul valimisele minevad ametikohad: liikmeskonna koordinaatori ning kommunikatsioonijuhi ametikoht, peagaidi ning koolitusjuhi ametikoht. Sõna said kõik juhtkonna liikmed, kelle ametiaeg hakkab lõppema.

Pärast maitsvat lõunasööki võeti viimaseks teemaks aasta tegevuskava planeerimine ehk siis järgneva aasta ürituste paika panemine. Tegevuskavva toodi sisse ka seekord mõned muutused: talveröömude asemel toimub seekord jaanuari keskpaigas siiani kevadel toimunud koolitus. Tänuõuna toimub seekord nõupäevade ja aastakoosolekuga samal nädalavahetusel. Motivatsioonipäevad muudetakse 1 päevaseks (kestus umbes 4 tundi) ürituseks.

Nõupäevad lõppesid soojade kallistustega ning paljudega taaskohtuti juba järgmisel nädalavahetusel perepäeval.

Kokkuvõtvalt võib öelda, et need kaks päeva olid väga sisutihedad – oli palju info jagamist, ajutööd ja arutelusid ning kõik selle nimel, et gaidide organisatsioon järjest paremuse poole liiguks, aitäh kõigile!
ngdr Jaanika Parm

Fotod: Kirke Kalamats, Miia Kraun

Järgukava uuendamisel läksime tagasi päris algusesse.

Järgmise aasta tegevuskava paigas!

Pühapäevase juhatus paneeli eesmärk oli avada juhatuse tegevuse ja kevadel vahetuvate ametikohtade sisu. Kõik huvitujad said omalt poolt küsida juhatuselt küsimusi. Saime lõpus kollektiivselt aru, et kuigi me püüame juhatuse tööd väga läbipaistvalt teha, on endiselt puudujääke selles, kuidas liikmed mõistavad juhatuse tegevust ja saavad aru nendest ülesannetest, millega juhatus igapäevaselt tegelema peab. Sellest tulenevalt proovisime ühiselt ka mõelda, kuidas seda saaks parendada ja mida juhatus omalt poolt teha saab.

Pühapäeva üks suurim pätkel oli järgmise aasta tegevuskava paika saamine. Kuna eelnevalt on toimunud arutelud selle üle, millised üritused ei täida kõige paremini organisatsiooni eesmärke ja kuidas saada tegevuskava hõredamaks, nii et ajaliselt oleks gaidijuhtidel ka hingamisruumi, siis oli meil selleks tegevuseks juba eelteadmine olemas. Siiski oli ülikeeruline ajaliselt nihutada üritusi nii, et kõik oleks rahul ja ükski tegevus ei oleks ajaliselt üksteisele liiga lähedal. Tundub, et saime selle suure tööga hakkama ja katsetame juba edaspidi uut tegevuskava formaati. Palume kõigil sellega tutvuda!

ngdr Miia Kraun

Juhatus nobedate näppude ring

Kuna järgmisel nädalavahetusel ootas meid kõiki ees vahva perepäev Laosel, siis ei saanud juhatus ühtegi minutit kasulikult kasutamata jätta ja ka laupäeva lõunapausil tuli maha pidada perepäeva korraldustiimi koosolek, et viimsedki detailid omavahel paika saada. Järgmine teemagi mõodus juhatusel nobedate näppude ringi saatel. Ülevaadet Laose tegemistest saatis perepäeva laadaplatsi kaunistuste meisterdamine. Nii mõnigi meist leidis, et käsitööd tehes kuulab kõrv teravamalt ja mõte on rohkem asja juures. Nipp, mida järgmine kord proovida!

ngdr Miia Kraun

Kui üks üritus jälitab kärmelt teist, tuleb gaidijuhtidel tegeleda lisaks nõupidamisele ka käsitööga. Siis saab kaunistatud ka kohe järgneva perepäeva laadaplats!

Rabarebase laagrijuht

Õeldakse, et „pooltel teel hobuseid ei vahetata“, aga sel aastal tuli erinevatel asjaoludel ootamatult välja vahetada suvelaagri korraldamise juht. Minule kui uuele laagrijuhile jäi kümnekond nädalat laagri korraldamiseks – seda aega polnud just palju.

Üks oli kindel – üksi või kahekesi suvelaagrit ei korralda, mis tähendas seda, et kiirelt tuli leida vastutusalade lõikes abilised ehk siis kokku saada laagri staap. Rõõmu tegi asjaolu, et enamus gaide, kellega sai räägitud ja ülesandeid pakutud, ei vajanud pikka mõtlemisaega. Nii panid oma toetava õla alla ja asusid aktiivselt tegutsema infojuhina Miia Kraun, programmijuhina Reelika Ruubel. Majandusliku poole eest hoolitses Tiina Liiv, tehnilise toimikonna võttis enda vedada Tiit Lillemaa. Toitlustamise vastutava rolli võttis enda kanda Tiia Lillemaa ning laagriala planeerimisega hakkas tegelema Maria Bulak. All-laagrite juhtimise tähtsaid ülesandeid hakkasid täitma Karite-Mirell Mander, Mari-Liis Lind, Siim Lillemaa ja Katrin-Helen Kasvandik.

Iga tiimiliikme vastutus oli suur, sest „jah“ sõna öeldes ja kohta vastu võttes teadsid nad, et tulemas on kümme nädalat väga intensiivset tööd. Praktikas pidi kõike väga ruttu otsustama, ükski idee ei saanud pikalt settida ega polnud aega teemasid sügavuti lahata. Tegutseda tuli kiiresti.

Logistika ja ajakava

Leppisime kohe kokku, et teeme iga nädal veebikoosolekuid, sest siis on kindel, et saame teineteist toetada ja kiirelt jälile, kui kellelgi midagi üle jõu käib või milleski abi on vaja.

Laagri planeerimise algus on kindlasti loominguilisem, kus käiku saab lasta fantaasia laagri nime, kava või legendi mõeldes. Planeerimise lõpu-poolle ehk vahetult enne laagrit on tegemised rohkem tehnilised, sest paika tuleb saada kogu logistika, vajalike tööde nimekirjad ning ajakavad.

Kohati tundus, et vägisi libiseb aeg käest, sest käega katsutavaid tulemusi polnud veel

Igal all-laagril oma väravad.

näha. Alles siis, kui infojuhil oli kogu laagrit puudutav materjal koos ja see nii toredasti laagri-aramatuks vormistatud, tundus, et me ikka tõesti saame hakkama.

Üks tihedama töögraafikuga on kindlasti programmijuht, kes enne laagrit peab leidma inimesi erinevaid tegevusi läbi viima ning kogu laagri välitel hoolitsema, et planeeritud tegevused kõik sujuvalt toimiks ning õnnestuks.

Ka kõõgi meeskonnal on väga palju tegutsemist enne laagrit. Laagri ajal on ülioluline, et laagrilistel oleksid kõhud täis ja toit oleks maitsev. See teeb meele rõõmsaks ning annab indu ja tahtmist tegutseda ka siis, kui ilmataat just kõige sõbralikumat palet ei näita.

Kommunikatsioon ja vastutus

Minu kui laagrijuhi ülesanne oli kõike seda tegevust kontrolli all hoida ja jälgida, et lubatud asjad oleksid tehtud. Vajadusel ettenägematu olukordi lahendada ning samas hoida kulutused kontrolli all. Mida mina laagrijuhina õppisin? Ülioluline on suhtlemine ja kommunikatsioon. Ka kõige ebameeldivamad probleemid tuleb võimalikult

ruttu lahendada. Emotsioonid tuleb tahaplaanile jätta, sest alati lihtsalt peab olema lahendustele orienteeritud.

Oli nii mõndagi, millega ma ei osanud arvestada laagrijuhi kohta vastu võttes. Laagrijuht ei saa laagrist ära käia, vaid peab kogu aeg kohapeal kättesaadav olema. Vastutust oli palju, eelkõige rahalise poole pealt. Nii mõnelegi tundus, et oleks võinud veel üht kui teist korda saata, kuid eelarve oli ees, millest üle minna ei saanud. Olgu see siis sõidukulu, toidukulu või programmi tegevuskulu.

Mulle väga meeldis, et meeskonna liikmed teadsid, mida nad tegema peavad ja said suurepäraselt hakkama oma ülesannetega. Igaüks püüdis anda endast parima.

Laagrijuhina soovisin, et Rabarebase laager peaks olema osalejate jaoks üks vahva ja omamoodi suvelaager. Programmis peab olema erinevaid tegevusi, toredaid seiklusi ja meelde jäävaid sündmusi. Iga osaleja peab kaasa võtma laagrist parimad mälestused ja kindla soovi olla ka järgmistes laagrites osaleja. Tundus, et nii oligi, sest isegi Rabarebase kutsikad tahtsid tulla öösel laagrit uudistama.

Enamusel meie meeskonna liikmetel oli uus kogemus olla esmakordselt laagris valdkonna juht.

Pidasin väga oluliseks, et iga laagri meeskonna liige saaks ellu viia oma oma mõtteid ja ideid, kuid samas tunneks, et ta saab alati loota ka teiste meeskonna liikmete abi peale.

Usaldus ja eneseteostus

On oluline usaldada oma tiimi ning anda võimalus inimestele tegutseda ning ennast teostada.

Tahan julgustada ka teisi laagri meeskonnas kaasa lööma! Oluline on leida endale meeldiv ja sobiv valdkond.

Julgustan Sind laagri mees-

SUVELAAGER

oma meeskonnast

Fotod: Kaire Jürgenson, Miia Kraun

Kaire Koronen viib läbi metsikut laadaoksjonit.

Avamistseremoonia toimus vihma puhul telgis.

konnas kaasa lööma:

- **Infojuhina** – kui sulle meeldib arvutis kujundustöödega tegeleda. Infotekste koostada, infot välja saata, statistikat teha ning registreerimisi jälgida.
- **Köögimeeskonna pealiku** – kui sulle meeldib süüa teha, oled toitudega loominguuline, excel on sõbraks, koostööpartneritega suhelda ja sponsoreid otsida.
- **Majandusjuhina** – kui sind huvitavad numbrid, planeerimine ja kontrollimine.
- **Tehniline** – oled väga hea pingetaluvusega, sest ühel hetkel sajab töid, mis koheselt tegemist vajavad, uksest ja aknast sisse. Oled kiire taibuga ja lahendus-tele orienteeritud, sest

Heal laagrijuhil mitu ametit.

iga probleem vajab k o h e s t ja kiiret lahendust.

Oskad planeerida ja kavandada oma töid, sõite ja tegemisi.

- **Programm** – sul on huvitavad ideed, mõtted ja tahad neid väga minimaalse eelarvega teostada. Oled valmis 10 asjaga korraga tegelema ja käigu pealt uusi tegevusi välja mõtlema.
- **Laagriala juht** – on oluline laagri staabi meeskonna liige, sest tema teab, mis asjad kus laagris asuvad ja olemas on. Mis tööd laagri ajaks saavad tehtud ja mis tuleks koos laagriga ära teha.
- **Laagrijuht** – kui sulle meeldib inimestega suhelda, korraldada ja delegeerida. Mõistad, mis-

sugused tööd on olulised ja vajalikud, missugused vähemtähtsad. Oled vajadusel valmis ükskõik missugust tööd või rolli ise üle võtma ja ära tegema. Kriisiolukorras ei kaota pead ega kainet mõistust.

Tahan tänada oma suurepärase laagri läbiviimise meeskonda, samuti erinevate tegevuste eest vastutajaid ning kõiki abilisi, kes ühel või teisel moel laagri õnnestumisele õla alla panid.

Erilise tänu on ära teeninud meie all-laagrite juhid, sest nemad olid nagu nõõbid, mis hoiavad kõike koos. Liikmeskond, kes olid jaotunud Metsaloomade, Välgusähvatuse, Metsakutsude ja Müramere all-laagritesse, olid hästi hoitud ja said siirast rõõmu tunda gaidide suvelaagrist.

ngdr Kaire Koronen
Rabarebase 2023 laagri juht

Märjad ja salakavalad

Tukatite eest sai laadal hennatattoo.

Fotod: Kaire Jürgenson, Miia Kraun

Juuliku viimasel päeval Laose laagrialal Rapla metsade vahel toimus järjekordne Eesti Gaidide Liidu suvelaager. Sel aastal toimus see tähtsündmus 19.-23. juulil. Laagri teemaks oli Rabarebased ning peakorraldaja oli Kaire Koronen koos oma tiimiga, kes korraldasid mitmekesise ja põneva laagri.

SUVELAAGER

Kohale tulnud lapsed jagati nelja all-laagri vahel, kus sai ehitada erinevaid laagriehitisi, mille hulka kuulus ka laagrivärv ja lõkkekooha ehitus. Lapsed tutvusid lähemalt meie laagrialal kohaliku Jalase rabaga ja ka rebastele omast salakavalust sai proovitud läbi erinevate mängude ja meeliülendava öömatka.

Kõikide põnevate tegevuste vahele mahtus ka uute gaidide ja hellakeste tervitamine meie gaidiperre ning ka väga hea kõhtu täitev toit. Laagri viimase täispäeva päeva lõpetas imeilusa Laose loojangu saatel vägev disko.

Maria vaatnurk

Kodus laagriks asju pakkides oli üheks olulisemaks abivahendiks ilmateade. Juba laagri eelne-

Terve lauatäis erinevaid kive tõstab põidlad püsti.

rabarebased

Märgade riiete, sokkide ja jalatsite kuivatamiseks avati laagrialal Laose pesumaja, mis puges oma märja niiske lõhnaga asjaosaliste südamesse.

Vipid jäävad suure saju ajal oma telki.

Lõkke ümber on seltsis segasem vihma trotsida.

"Kuulge, inimesed! Näidake meile ka!"

vad päevad olid kohati sajused ning ka ilmataat ei lubanud laagriks kõige roosilisemat ilma.

Jõudes Laosele tallinlaste bussiga, olime siiski kõik meeldivalt üllatunud, et kohalik ilmavana on meid õnnistanud päikesega. Võimalus tuli ära kasutada ja telgid kuivaga üles saada. Kahjuks mõned tunnid hiljem saabunud Lõuna-Eesti gaididel ei olnud nii head õnne ja all-laagri ühise pingutusega saime ka nende telgid üles, olgu küll, et mõned märjemalt kui teised.

Aga kaua sa ikka vihmast räägid. Laagri kõige meeleolukamaks sündmuseks kujuneks siiski matkapäev. Noorematel kujunes see siiski üpris tavapäraseks matkaks, kui just pidev vihm välja jätta, kuid vanem vanusegrupp sai ennast proovile panna enda poolt ehitatud presentkattedest onnides ööbides. Pärast päevast vihmalahinat näitas oma palet päikene. Siin kohas oleks paslik mainida, et märgade riiete, sokkide ja jalatsite kuivatamiseks avati laagrialal Laose pesumaja, mis puges

oma märja niiske lõhnaga asjaosaliste südamesse. Samal ajal leidsid öömatkalised, et ootamatult ilusat ilma tuleb tähistada ühe kuiva matkaga Jalase rabasse, mille lähistel olime loonud meie ajutise laagriplatsi.

Leidus ka julgemaid, kes end rabajärve kastsid ja selle soojas vees päevase tolmu maha pesid.

Öö metsas möödus uniselt, kuigi leidus ka julgemaid, kes otsustasid öö mööda saata lõkke ääres leiba praadides.

gdj Maria Kirss

Öömatkaliste muljed:

Rebecca: Ööga sai leiva praadimise selgeks ja kaasleivakõrvetajate kohta sai palju uut teada.

Anna: Ujumine oli mõnus, aga veelgi suurem vedamine oli saada soe magamiskoht teiste vahele.

Diana: Lõkkevalves tekkisid Maria vihmakeepi küll augud, kuid võtsime seda kui ohverdust tulejumalale.

Anni: Rabajärve vesi oli ootamatult soe – suve parim ujumine.

Annaliisi matkatiimi
BeReal.

24-tunni matk: kuidas 24 tundi venisid 30 peale

24h matk toimus seekord Laosel 22.-23. juulil. Korraldajateks olid kuulsad matkaõed Kadi Aedla ja Keidi Sagor.

Suurem osa matkajaid saabus laagri-alale juba 21. juulil, sest matkastart oli varajane. Öhtul räägiti meile, mis meid matkal ees ootab ja mida peaksime kindlasti kaasa võtma.

Meid oli tiimis kokku viis – 4 inimest oli pandade üksusest ja 1 oli väljastpoolt gaidlust. Start oli hommikul kell 5. Enne matkale minekut tehti meile veel kiire õpetus, kuidas kompassi kasutada, ja siis saimegi teele asuda.

Esimeseks osaks oli kõndimine. Kaart ei olnud seekord tavaline, kus on lihtsalt punktid peal, vaid meie marsruut oli sirgjoon, mida mööda pidime kõndima nii täpselt kui vähegi suudame. Esimeseks takistuseks oli kraav. Otsustasime veidi edasi kõndida ja otsida, kas oleks mingit paremat viisi ületamiseks, kui lihtsalt vette minna. Leidsime kaks maha kukkunud puud. Ühe peale sai astuda ja teisest sai kinni hoida ning kui olime kraavi ületanud, liikusime tagasi oma sirgjoonelise tee peale. Varsti tuli aga suurem takistus ja selleks oli jõgi. Mitmed tiimid otsustasid otse läbi minna, aga meie vaatasime, et lähedal on kohe autotee ja läksime selle kaudu. Lõpuks jõudsime rongijaama, kus kolm tiimi ootasid veel rongi, et saaksime sõita punkti, kust algab kanuusõit. Kui jõudsime kohale, siis saime süüa

lõunat ja siis oligi rajale minek.

Meie tiim oli viimane, kes lahkus. Olime umbes 5 minutit kanuuga sõitnud ja siis hakkas vihma sadama. Alguses ootasime veidi puude all, et äkki varsti sadu saab läbi, aga kuna seda ei juhtunud, siis liikusime lihtsalt edasi. Varsti läks ilm isegi paremaks ja oli täitsa tore olla. Kanuus meil kaarti polnud, vaid lihtsalt öeldi, et vahepeal on meil punkt, aga peaksime kohe nägema, et keegi ootab meid kaldal ning samamoodi kõige lõpus pidi meid keegi kaldal ootama. Mina olin kaheses kanuus ja teised kolmeses. Meie liikusime kiiremini edasi, nii et vahepeal pidime ootama teisi järele. Mingi hetk jäi meile aga suurem vahe sisse, kuid mõtlesime, et see on okei, kuna kohtume selles vahepeatuses uuesti. Meie jõudsime punkti kohale, aga meil polnud aimugi, kus teised on, sest nett oli halb

aga siis juhtus see õudus, et nende kanuu käis ümber. Nad ise olid vees ja nende asjad olid vees. Hakkas ruttu asjade päästmine, et kõik asjad päris läbi-märjaks ei saaks. Liis helistas ruttu Elo Sagorile, et ta tuleks punkti tagasi, et nad saaksid mõned oma asjad ta auto peale panna, mis olid märjaks saanud. Kui nad olid kõik asjad enam-vähem korda saanud, siis meie hakkasime vaikselt liikuma ja nad tulid varsti järgi. Meie vahe jäi siiski järjest suuremaks. Mina ja Johanna liikusime ikka edasi, vahepeal pidime kanuust välja tulema, sest põhi oli nii madal, et kanuu jäi kinni. Siis läks vaikselt pimedamaks ning meie ainsaks valguseks oli mu pealamp, aga vesi auras niimoodi näkku, et nägime kuskil vaid kahe meetri kaugusele. Lõpuks jõudsime oma lõpp-punkti kell 01:45. Saime teada, et meie kolmik otsustas matka lõpetada. Me Johannaga otsustasime, et üritame rattasõidu ka ära teha. Vahetasime riided, sõime ning asusime teele.

Alguses oli energiat rohkem ja sõitsime kiiremini. Kuskil kella 3-4 ajal hakkas väsimus juba peale tulema ning läks ka jahedamaks, aga vähemalt vedas meil ilmaga. Oli väga ilus päikesetõus ja mõnus oli sõita, sest autosid väga sellisel kellaajal ei liikunud. Ühel hetkel saime kokku ühe teise tiimiga ja jätkasime teed koos. Sõitsime erinevatel külateedel ja nägime mitmeid loomi. Lõpuks jõudsime tagasi Laosele. Meie tiimil läks küll 30h, et tagasi jõuda, aga vähemalt oli väga lõbus ja meelde jääv matk.

vgd Annaliis Koemets

Kanuuninast on hea vaade otse kaldale.

Fotod: Annaliis Koemets

Rattaraja ristmikul. Kuhu edasi?

Aga siis juhtus see õudus, et nende kanuu käis ümber. Nad ise olid vees ja nende asjad olid vees.

ja helistades midagi väga ei kuulnud. Kuskil 45 minutit hiljem jõudsid ka teised kohale. Saime veidi soojeneda ja süüa ning tegime oma punkti ära, siis hakkasime jälle liikuma. Meie saime ilusti oma kanuusse ja teised olid ka peaaegu kanuus,

Fotoc Kirke Kalamats

Arhitektide tiim finišis kell 7.30.

Isegi kui mina kukun, jääb vähemalt mu kott kuivaks.

Kui jõgi polnud veel piisavalt märg.

Jalad ei ole selles punktis enam kerged.

Pingutatud rõõm rattastardis.

Kuidas kulgesid matkatunnid korraldajatel?

2023. aasta kõige oodatud sündmus, 24-tunni matk, toimus suvelaagri raames. Kuivad suved mängivad vingerpuse ning seekord pidid matkajad kasutama lausa nelja liikumisviisi. Lisaks oli see nii mõnegi jaoks oluliselt rohkem kui 24-tunni matk.

Alustati Laoselt koos päikesetõusuga ning liiguti jalgsi sirgjooneliselt Rapla raudteejaama suunas, mis oli 12 km kaugusel. Abiiks olid matkajatel kompass ja pirakas kaart, või no tegelikult kolm A3 kaarti, millele oli tõmmatud punane sirge joon, mida mööda tuli liikuda. Lisaks panime neile külge ka jälitusseadmed, et pärast hinnata, kes suutis kõige paremini sirgjoont järgida. Meil oli veebilehe link, mille taustaks oli kaart ja sinna peale hakkas joonistuma värvilisi jooni, kuna igal tiimil oli oma värv. Väga lõbus oli jälgida, kuidas tiimid üritavad jõgesid ületada. Ei saadud üle, ei saadud alt, ei saadud ümbert, mindi otse läbi. Lisaks oli interaktiivne kaart väga hea abimees punkti inimestele ja toitlustajatele.

Üks põnev seik nende seadmetega. Tahtsime Keidiga teada, kas esimene tiim jõudis varasemale rongile või mitte. Näeme, kuidas nad jooksevad ja jõuavad raudteejaama, kuid rongi väljumise hetkel ei juhtu midagi. Ei juhtunud midagi ka paar minutit hiljem. Juba jõudsimme mõelda, et küll nad siis napilt maha jäid ja jõuavad järgmisega. Aga siis, äkitselt hakkas nende jooneke mööda raudteed liikuma! Hiljem saime teada, et rong väljuski paar minutit hiljem ukse sulgumise probleemi tõttu. Ma arvan, et

Jõe ületamine.

Mõned haikud tiimidel PIN ning Kiired Ja Vigased

JALGSI

Päike on tõusmas ja jal on valmis matkama siht on sirge tee. Paljalt vette lups! Ketsiga kettaheidet ja rongile hops!

KANJU

Kannatamine maalilisel Keila jõel kui vihma kallas. Jões on märg vesi kalasid pole näha ma olen kuival.

RATAS

Pimedais metsais kadus ajataju ja mõistus jäljetult. PIN on matkahoos kahest sai kaksümmend kaks PINist seal vaid piin.

minu ja Keidi pulss oli umbes sama kõrge nagu jalkafännidel, kui on oht väravaks.

Teised tiimid jõudsid kõik koos järgmisele rongile. Pärast rongisõitu said osalejad kosutavat suppi ja magustoitu ning oli aeg asuda kanuudesse. Ees ootas 28 km Keila jõge.

Jõe osa võttis oodatust kauem aega, sest veetase oli madal ning vool ei aidanud väga kaasa. Õnneks oli vaid üks ümberkäimine ning keegi püsivaid kahjustusi ei saanud. Pärast katsumusi jõel ootas osalejaid taas soe toit ning minu utsitamine ratta selga istuda ja teele asuda, sest veel oli vaja läbida 85 km.

Rattasõiduks oli Gaia GPS äppi pandud punktid, mehitatud ja mehitamata, ja osalejad pidid ise leidma tee nendeni. Tagantjargi tarkusena oleks võinud joonekese ka vedada, aga tegemise hetkel tundus, et muidu nad saabuval tagasi liiga kiirelt ja väike ajuragistamine võiks tempot maha võtta. Keidi oli küll raja läbi sõitnud, aga sellest ajast, kui ta seda tegi, oli loodus veidi muutunud. Osalejad said ka rattaga vees sumbata ja võsas ragistada. Õnneks tänu jälitusseadmetele ja punktist tulnud infole saime teisi ümber suunata, et õiseid väntsutusi veidi vähendada.

Katkestajaid oli õnneks vähe ning sõprade toel suutsid enamus raja läbida. Kui mina hommikul ärkasin ja Keidit nägin ning uurisin, kuidas siis osalejad tagasi jõudsid ja mis meeolus nad olid, siis ta vastas minu imestuseks, et enamus on veel rajal. Kiire pilk kellale ütles, et 24 tundi on ju ammu möödas! Kõige kauem oldi rajal 30 tundi! Naeratused olid kõigil näol ja ega midagi muud pole kosta, kui et vaprad on need gaidid.

ngdr Kadi Sagor

Fotod: Kirke Kalamats

Korraldajad Kadi ja Keidi on õhtul enne starti entusiastlikud.

Fotod: Kaire Jürgenson

Esimene gaidlik perepäev

Gaidide perepäev toimus sel aastal täiesti esimest korda. Õige aja sellisele mõnusale päevakule, kus kogu meie gaidipere kokku võiks tulla, leidsime septembri lõpust.

Ilm oli mõnus ja pühapäevale kohaselt päikseline. Laose laagriala lipuväljakule oli üles seatud suur laad, kus leidsid kõik endale midagi. Võimalik oli annetada oma kook gaidide kohvikusse, et toetada Laose laagriala tee remonti. Pisikestele põnnidele oli üles pandud põnnitelk, selle kõrval kõigile fototelk. Pilti sai teha perepäeva fotoseina taustal. Osaleda sai Laose laagriala tuuril ja "Näksi muru" tuuril, mis tutvustasid kohalikke söödavaid taimi. Uudistamiseks oli mitmeid töötubasid ja tegevusi, ei puudunud ka meeskonnamängud.

Lapsevanem Kristiina muljed:

Gaidide perepäeva ootasime pikisilmi. Minu ootusteks olid laagriala tutvumine ja parem arusaam gaidlusest ja

gaididest. Kõigile küsimustele sain vastused ja lisaks möödus päev tegusalt ja meeleolukalt.

Hommikul pakkisime oma asjad kokku, võtsime peale teise gaidisalgaga liikme koos emaga ja hakkasime täis autoga Laose poole liikuma. Ilm tundus nutune ja hall, kuid iga kilomeetri ja minutiga muutus taevast selgemaks ja temperatuur soojemaks.

Lapsevanemana oli mul suur heameel lähemalt tutvuda alaga, kuhu lapse suvel saadan. Laagriala pealik Maria viis läbi ülevaatliku, põneva ja meelelahutusliku laagriala tuuri. Kinistul on suur potentsiaal ja julgustan kõiki gaidide mõtlema isegi suuremalt kui julgeks, kuidas seda edasi arendada ja mida sinna soovida. On vaja

mõelda välja uusi viise, kuidas kaasata inimesi protsessi rohkem panustama – kõiki tegevaid gaidide, lähikondlasi ja miks mitte ka kõiki eestlasi, et soovid kiiremini täituksid. Tahe ja töökus on gaididel olemas, kui vaid muid ressursse sama palju jaguks.

Tutvustasime ka teiste tragide gaididega läbi erinevate tegevuste. Kohapeal läbiviidud töötoad olid samuti hästi korraldatud – redeli valmistamine nõudis täpsust ja käelist osavust; haistmis-, kuulmis- ja kompimismeele töötuba tekitas kõigis palju emotsioone; lõkkel küpsetamist said proovida nii suured kui väikesed. Eelkõige sidus kõiki tegevusi nende lihtsus ja kättesaadavate materjalide kasutamine nupu-

kalt. Tekitas palju mõtteid ka endal, mida teha ka kodus lastega või kuidas ise tegevusi üritustel läbi viia.

Gaid Eliise muljed:

Gaidide perepäev oli lõbus ja põnev, tegevusi oli palju, nii et igav ei hakanud. Tore oli sõpradega uuesti koos olla, kõigil oli nii positiivne tunne ja oleks soovinud isegi kauemaks jääda. Söök oli maitsev ja hästi tehtud, annan au kõigile, kes seda valmistasid. Äraarvamise töötuba oli minu lemmik, ma tegin seda mitu korda koos sõpradega ja mul läks selles väga hästi. Saia küpsetamine lõkkel oli põnev ning lõpptulemus päris maitsev. Plastiliiniga toimetades said käed päris mustaks, aga kujundeid oli mõnus teha ja see tekitas tunde nagu oleksin jälle väike laps. Oli lahe üllatus leida uute telkide ala (glämpingud), tegime veel nalja, et nüüd teame, kus me järgmises suvelaagris ööbime. Tore oli, et Kaire tuli enda väikse nunnuga ja ma sain teda hoida, väike Johanna oli väga armas. Mets oli ilus ja päike säras, kõik nägi välja nagu imedemaa.

Gaidiema Kristiina Espenberg ja gaid Eliise Klaas

Gaidide esindus Tallinna lipuvalves.

Eesti lipupäeva valved Tallinnas ja Pärnus

4. juunil tõusid Pärnu ja Tallinna kandis mõned gaidid eriti varajastel hommikutundidel, et jõuda Eesti lipupäeva puhul lipuvalvesse.

Pärnumaal leidis üritus aset Pärnu Iseseisvuse väljakul ja Harjumaal Tallinnas Toompeal Pika Hermanni torni juures.

Ettevõtmise eestvedajate kommentaarid:

Pärnus osalesid kohalikud gaidid lipuvalves kõrvuti koos Pärnu skautide, kodutütarde, noorkotkaste ja koolide esindajatega.

ngdr Tiina Liiv

Ühele noorele teismelisele oli see paras katsumus, et enne päikesetõusu end ülesse saada ja veel õigeaks ajaks kohale jõuda. Samuti oli natuke segadust, kes kuhu millal ja mis moodi minema peab. Natuke jälgisime kõrvalt, mis toimub, ja sammusime ka oma Eesti Gaidide Liidu lippudega kohtadele. Pikas rivis olid ka teised isamaalised peamiselt üliõpilaste liidu ja Kaitseliidu organisatsioonid Eesti lipupäeva tähistamas.

Pikalt ei pidanud seisma ega ootama, sest parajalt jahedat oli ja vihma tibutas, aga oli ikka uhke tunne küll oma organisatsiooni lippudega selles rivis seista.

ngdr Kaire Koronen

Lipu heiskamine Pika Hermanni torni.

Lipuvalves seisti koos skautide ja Pärnu koolide esindajatega.

Gaidid Laitse rallipargis

1. juunil lastekaitsepäeva raames käisime mina, Grete ja Karina Laitse RallyPargis läbiviimas gaidide töötuba. Üritus algas kell 12, nii et mina ja Grete sõitsime hommikul rongiga Laitsesse, kust Karina meid auto peale võttis ja sihtkohta sõidutas.

Meie olime kohal ja tegelesime külastajatega terve päeva. Viisime läbi 50-ne mängu, mis testis mängijate matka ja mõistatamise oskusi nii looma käpajalgede tuvastamisel kui ka aliaase sõnaseletamise mängus. Kohandasime mõnda ülesannet väiksemate külastajate vanust ja gaidlike teadmisi arvesse võttes ehk

sõlmi me õpetasime neile ise. Muidugi tutvustasime kõikidele uudistajatele gaidlust natuke lähemalt.

Peale meie olid kohal nii tuletõrje-, politsei- kui ka kiirabi autod. Tuletõrjuja lasi kõigil huvitatutel proovida, kuidas suurt voolikut kasutada ja sellega sihtida. Politsei rääkis kiivri kandmise ohutusest ja tegi "muna laskmise" testi, kus kiivriga kukkudes jäi

Küüditatute mälestusmärgi juures.

Gaidide esindus leinapäeval Pärnus.

14. juuni – leinapäev

Tublid Tori lillekesed ja kuradikesed käisid 14. juunil Pärnus leinapäeva lipuvalves. Sellega peetakse meeles 1941. aastal esimese massiküüditamise ohvreid. Lipuvalves olid ainult gaidid ja meeleetus kuumuses seisti vapralt läbi kogu ürituse.

gdj Annabel Klein

muna terveks. Kiirabi õpetas lastele esmaabi põhiteadmisi. Politsei ja kiirabi autodesse sai ka ise sisse minna ja sisu näha. Laste kõige oodatud tegevus oli aga mustkunstniku esinemine, kus oli näha kavalaid ja põnevaid mustkunstitrikke. Sündmus toimus siiski rallipargis, mistõttu sai ka väliliikluslinnakul väikeste elektriautodega ringi sõita. Tänu osalejate arvule saime

ka meie kõikides tegevustes kaasa lüüa ning mängida ka konsoolide ning puldiautodega.

Kokkuvõtteks oli lastekaitsepäev Laitse RallyPargis lõbus ja informatiivne päev, mille pakutud võimaluse üle oleme väga tänulikud. Päeva lõpus saime kõhutäie suppi ja värskendava õunaampsu pealekauba.

vgd Liis Mariann Lannes

Viimsi Jääkarude toimetused Viimsi noortekeskuses

Viimsi Jääkarud korraldasid 17. augustil noortemaleva raames Viimsi Noortekeskuses Elavat Raamatukogu.

Teele, Marta ja Eve käisid Viimsi õpilasmalevas, kus sel korral saadi tööle ettevõttesse Viimsi Noortekeskus. Põhilisteks ülesanneteks olid ürituste korraldamine, sündmuste planeerimine, koristamine ja ruumide kaunistamine. Elava Raamatukogu korraldamine oli üks suurematest sündmustest maleva jooksul.

Kuna noortekeskuse juht Ave-Liis teadis, et meie oleme gaidid ja meil on olemas kokkupuude Elavas Raamatukogus osalejatena, siis otsustasime koos, et on ideaalne hetk ka ise korraldada teistele malevlastele Elavat Raamatukogu.

Meil oli vaja inimesi, kes oleksid raamatud ja räägiks

enda kogemusi jutuna. Samuti oli vaja meisterdada plakateid, raamatute kirjelduste lehed, leida sobivad ruumid, kohad, kus raamatute kogemusi ja jutte kuulata. Leidsime raamatuteks noortekeskuse noorsootöötajad ja gaidijuhi. Teemadeks olid gaidlus, noorsootöö, filmitegija, Erasmuse kogemus ja Tansaania reis. Keeruliseks osutus raamatute laenuajaid leida, organiseerida ruumide jaotust ja ettevalmistuse ajaga toime tulla. Kokkuvõtteks raamatud olid väga huvitavad ja sündmus ise läks lõbusalt.

vanemgaidid Teele, Marta, Eve

Tutvustasime gaidlust ja tutvusime kõige muuga.

Grete imekauni gaidliku väljapanekuga

Gaidlik viiekümne mäng Koplis

12. juunil käisin Ragnega koos Tallinna Kunsti-gümnaasiumis TKG Festil gaidlust tutvustamas. Ürituse eesmärgiks oli lõpetada õppeaasta praktiliste tegevustega mitteformaalse õppe näol.

Kuna gaidlus õpetab meile absoluutselt kõike, mida süda ihkab, siis see oli väga hea koht, kus seda teistele noortele tutvustada. Peale gaidide olid kohal ka politsei, päästeamet, naiskodukaitse ja paljud teised organisatsioonid, kus lastele õpetati ohutust, esmaabi, kriisiolukordades toimetulekut ja palju muud.

Gaidide töötoas viisime läbi viiekümne mängu, mille tegevused olid suunatud algklassidele ja veidi noorematele põhikooliealistele. Iga grupp pidi veeretama täringuid, mille järel tuli neil summa kokku arvutada ning minu ja

Ragne juure tulla, et nad saaksid vastavale numbrile ülesande. Lapsed said näiteks Eesti maakondade puslet kokku panna, Eesti hümnid sõnu ritta seada, erinevaid noorteorganisatsioonide nimetada, loomade jalajälgi ära tunda ning isegi pannkoogiresepti koostisosad meelde tuletada.

Töötubade lõpus jagasime osalejatele veidi gaidimeeneid ja lugemiseks Ristikheinalehti ning õpetasime neile, kuidas sõlmi teha, milleks neid vaja on ning mis olukordades neid on hea kasutada. Kindlasti jäi selle ürituse tipp hetkeks see, kui meile jagati tasuta *hot dog*'e.

vgd Grete Kolk

Superkutsad jagasid malevlastele gaiditeadmisi

Meiekandi (Lääne-Virumaa piirkonna) malevad on tegusad. Lisaks tööle leitakse palju võimalusi, kuidas noori arendada nii isiksusena läbi koolituste kui koostegemise vaimus meeskonna liikmena.

See on sama eesmärk gaidlusega. Väike-Maarja valla noortekeskuste juhataja Sandra on aastate jooksul Superkutsasid nõu ja jõuga toetanud ja meie tegemistega kursis. Rigadi-rägadiri-rästi-rästi-seda-tegi-tema-hästi! Nii saimegi kutse malevlaste esimesele vahetusele juuni lõpus külla minna.

Pärast palavat tööpäeva saime kokku alevist väljas Äntu järve ääres. Noored grillisid ja SUP-lauatasid, kuid seda kahes vahetuses. Gaidlus oli sel päeval magustoidu magustoit grillitud vahukommide peale.

Kontide puhkamiseks ja hinge tõmbamiseks said nad kuulda, kes on üldse gaidid, mis me teeme ning kuidas jõudu- ja järkumööda toimeta. Kohalikud noored meid teavad, aga kaugemad siiski

mitte. Meie kodutütard Piisakeste kõrval oleme alles noor salk. Küll jõuame veel sõpru juurde leida.

Kuna suvi oli alles algusjärgus, tegime juttu ka Otsi Otti! programmi põhitõdedest. Katsetasime osalejatega programmi juhtide koolituselt pärit mõttemängu: Mis on esmaabi ja mis hädaabi kott? Jõudsime sinna välja, et vähemalt valikus olnud esemetest oleks kõigist mingil moel metsas abi ja esmaabitarbed on ka hädaabi kotti sobivad. Ja kui „juhtmed polnud ikka veel sassis“, võtsime köiejupid ja proovisime sõlmi. Miks? No miks tassida metsa kaasa haamrit ja naelu, kui köis on kergem?

Kas gaidlusega oleks elu kergem? Loodan, et noored mõistsid seda, et kindlasti vähemalt lõbusam ja seiklusrohkem.

ngdr Kristel Lehtme

Sõprussõlmed kõikidele uutele sõpradele malevast.

KANDIDEERI JUHATUSSE!

Praegune peagaid

Miia Kraun

Sina oled järgmine peagaid, kui...

- Tunned, et tahaksid olla Eesti Gaidide Liidu nägu organisatsioonist väljaspool
- Oskad juhtida meeskonda või tahaksid selle-alast kogemust saada
- Suudad säilitada külma närvi ja lahendada konflikte rahumeelselt
- Tahad juhtida juhatusse koosolekuid ja olla kursis organisatsiooni igapäevase käekäiguga
- Armastad Eesti Gaidide Liitu!

Praegune kommunikatsioonijuht

Kaire Jürgenson

Uus kommunikatsioonijuht oled Sina, kui...

- Naudid sotsiaalmeedias surfamist, sealsete võimaluste katsetamist
- Oskad moodustada liitlauseid
 - Tunned ennast kaamera taga mugavalt või oled valmis seda harjutama
- Oled loominguline, valmis kastist välja mõtlema
- Armastad Eesti Gaidide Liitu!

Peagaid on Eesti Gaidide Liidu esindusisik ning meeskonnajuht. Selles rollis on Sul võimalus juhtida regulaarselt toimuvaid juhatusse koosolekuid, hoida kätt pulsil arengukava täituvusel ning töötada pidevalt organisatsiooni põhidokumentidega. Peagaidina oled kõikide juhatusse liikmete tugisik ning tegevjuhi pidev võrdväärne partner.

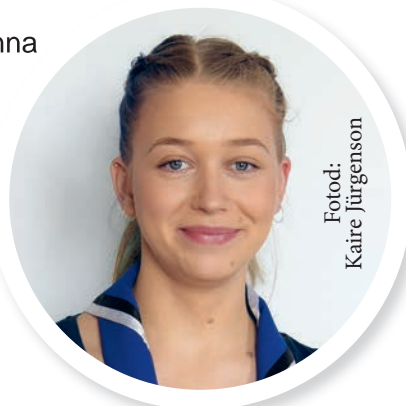
Kommunikatsioonijuhi tööülesanneteks on edastada infot meililistidesse, hallata kodulehte ja kõiki Eesti Gaidide Liidu sotsiaalmeedia kanaleid. Selles rollis avaneb võimalus panna kokku ja toimetada Ristikheinalehte ning hallata organisatsiooni pildipanka. Samuti on võimalik olla Eesti Noorteühenduste Liidu kontaktisik.

Praegune liikmeskonna koordinaator

Kirke Kalamats

Sina oled järgmine liikmeskonna koordinaator, kui...

- Oled valmis töötama liikmeskonna tabelitega
- Oskad koostada üritusel osalejate nimekirja
- Tunned, et oled valmis üks-ühele suhtluseks kõikide juhtide ja liikmetega
- Inimestega töötamine on su kirg
- Armastad Eesti Gaidide Liitu!

Fotod: Kaire Jürgenson

Liikmeskonna koordinaator vastutab kõige eest, mis on seotud üritusel osalejate kohta info kogumise ja talletamisega, samuti üldise liikmeskonna koosseisu jälgimisega. Sellel ametikohal oled tugisikudele kogenud, aga ka uutele gaidijuhtidele, samuti vanemgaididele. Ei saa mainimata jätta ka seda, et üritusele inimeste kohale ajamine on küll meie kõigi südameasi, aga eriti oluline on see liikmeskonna koordinaatorile.

Praegune koolitusjuht

Kadi Aedla

Sina oled järgmine koolitusjuht, kui...

- Suudad leida ja välja pakkuda uuendusmeelseid ja põnevaid koolituskogemusi
- Oled valmis lõputult surfama ja leidma parimad toimumispaigad kaheks koolituseks aastas
- Oskad kuulata liikmete soove ja vajadusi, et kõik tunneksid, et nad on oma rollides pädevad
- Omad visiooni juhtide ja liikmete koolituskava rakendamiseks
- Armastad Eesti Gaidide Liitu!

Koolitusjuhi peamiseks ülesandeks on koolituste korraldamine ja nende juhtimine. Lisaks liikmetelt ideede korjamisele ja nende panuse kuulamisele on oluline ka enda ideede välja pakkumine ning analüüsioskus, et leida vajalikud koolitused. Selles rollis on Sinu tööks sobivate koolitajate leidmine ning nendega suhtlemine, et õpetatav vastaks meie liikmete vajadustele. Tuleb järke pidada, milles on meie liikmed ise pädevad koolitusi läbi viima. Töö on otseselt seotud koolituskava ja järgukavaga ning ka neid tuleb pidevalt jälgida ja järgida, vajadusel muuta.

Gaidijuh Tiina täies vormis sãramas.

Fotod: erakogu

Jõripäeva matkal 2023

Kes on TORI LILLEKESED ja Tori Kuradikesed?

Millest sai kõik alguse? Kuidas sai teie salk sellise nime?

Alguse sai kõik sellest, et 2016. aastal oli gaididel juhikoolitus. Väga intensiivne ja väga mahuka sisuga. Ma ei teadnud enne gaididest midagi ja seal oligi mu esimene kokkupuude. Sinna soovitas mul minna Tori Põhikooli direktor. No ja eks ma siis osalesin ja ei kahetse. Seal tutvusin ma Reelika Ruubeliga ja tema toetusel alus-

tasin. Esimesel kogunemisel käis ka Reelika kohal ja aitas noortele gaidlusest aimu anda. Esimesel koondusel oli küll ainult 4 noort neidu, aga asi seegi. Nimi tuli sellest, et oleme ju Toris ja tahtsime nime, mis ei vanane. Nii valisimegi sinna lisaks sõna "Lillekesed". Meie Tori Lillekeste salgast kasvas välja Tori Kuradikesed. Nende juhiks said Karina ja Dorit – alustasid nad salga juhtimist juba kaheksandas klassis ja nende salgast olid eranditult ainult poisid. Kuidas nad just "Kuradikesteni" jõudsid

seada ilmselt selgitab Toris olev põrgu, aga kui kristalselt aus olla, siis mina seda täpselt ei tea, kas oli nii.

Kes on salga juhid?

Alguses olin ma üks, s.t Tori Lillekeste tegelesin üks. 2017. aastal hakkasid Karina ja Dorit looma oma salka ja kuna ma ise kolisin Torist eemale, olid nad mingil ajal nii Tori Kuradikeste kui ka Tori Lillekeste koondustel juhina ainsad s.t tegid neid koondusi koos. Kuid nagu

Tori noored oma laagri teisel päeval.

noortel ikka, tuli elu vahele. Karina kolis küll Tallinna, küll Tartu ja ei saanud enam koondustega tegeleda. Mina olin vahetanud jälle töökohti ja otsisin võimalust teha koondusi ise. 2021 aasta sügisest otsustasin valida koonduste pidamiseks koha Pärnus ja kaasasin ka Reelika juhina. Meil on tegelikult nii, et meie koondustel ei jaga seda salgapõhiselt, vaid vanuse järgi. Hellakese-ealised on ühe hallata ja gaidialised teise. Laagrisse regame samuti nii nagu juhtub, sest tegelikult juhime mõlemat salka mõlemad, aga samas kahekesi on see siiski mõnusam, rahulikum ja huvitavam. Loodan, et lastele ka.

Mis vanuses lapsed on teie salgas?

Ma arvan, et meie salgad ei ole (vist?) väga tavapärased. Nii poisse kui tüdrukuid tuleb igal aastal juurde ja nii on meil näiteks sel aastal Tori Kuradikesi nimekirjas 14, neist 5 on gaidid ja 7 hundukesed ning mõned, kes ei ole jõudnud lubaduseni veel. Tori Lillekestest on hetkel aktiivseid 8 gaidi, 7 hellakest ja ka mõned hellakese kandidaadid. Vanemgaididest on meil tihedam kontakt 4 vanemgaidiga, aga meie vanemgaidide seas on noori emasid, üliõpilasi ja ka selliseid, kes õpivad eestist väljas – ongi keeruline osaleda gaidluses. Kui mõelda, et alates 2015. aastast on meie nimekirjas töötuse ja lubaduse andnutest 31 Tori Lillekest ja 12 Tori Kuradikest – kokku hea hulk noori! Aga kes aga tahab, saab ikka liituda. Me ei aja kedagi tagasi.

Mis värvides teie kaelarätt on ja kas sellel on oma tähendus?

Meie kaelarätid on oranžid nagu loojuv päike või Tori Põrgu liiv ja ääred siis vas-

tavalt Tori Lillekestel valge nagu lootus ja Tori Kuradikestel must nagu tugevus.

Milline sündmus on kõige paremini meelde jäänud?

Meeles on muidugi meie oma laagrid. Esimene oli meil Kabli rannas – meeletult ilusate loojangutega ja sooja mereveega ja viimane laager, mille korraldasid meie oma noored Markus ja Grenet. Kõik oli olemas: toit, tegevused, matk, matkapunktid jne. Uhke on olla nende juht!

Mis üritusi te koos korraldanud olete?

Oh, kindlasti unustan midagi, aga oleme käinud koos teatris, spaas, kinos, matkamas, mänginud bowlingut, korraldanud enda laagreid nagu mainisin, küllastanud erinevaid muuseumi jne. Meie idee on ikka aeg-ajalt ka koondust võtta kui üritust, oleme sinna kutsunud ka külalisi või siis tähistanud erinevaid tähtpäevi. Ja nagu näitas see esmaspäev – kohal oli 16 noort! Fantastiline!

Kõige naljakam või uskumatum seik teie toimetamistest?

Vat see on üks huvitav küsimus! Minu jaoks oli uskumatu see, et sõitsime kord "Lahe koolipäev" üritusele ja minu noored laulsid mulle bussis. Ma isegi ei teadnud, et nad teadsid mu sünnipäeva. Uskumatu oli eelmine vormipäev septembris, kui mulle tundus, et Tori kooli koridor on lihtsalt sinises pluusis noori täis. Mis aga on naljakat juhtunud, siis need naljakad juhtumised jäävad sinna, kus need toimusid. Ei ole nagu edasi jutustades enam nii naljakad.

ngdr Tiina Liiv

Kuradikesed.

Vormipäev sügis 2023.

Jõulukoondus 2022.

Uued Tori Lillekesed märtsis 2023.

Maailmakonverents soojal, ent külmal Küprosel

Peagaid Miia ja välissekretär Mirjam käisid suve keskpäigas Küprosel. Keskmise eestlase jaoks oli jõle palav, kohati näitas termomeeter 40 ja rohkem kraadi. See tähendas ainult üht – siseruumides pandi konditsioneer huugama ja sees oli nii külm, et meie oma pinginaabrite soomlastega lõdisesime.

Elmine oluline fakt öeldud, saab liikuda asja juurde. Maailmakonverents, nagu te teate, on WAGGGS-i ehk gaidide maailmaorganisatsiooni aastakoosolek. Olime siis meiegi oma kohust WAGGGS-i täisliikmena

täitmas. Eelnevalt käis Mirjam Šveitsis teiste välissekretäridega kõiki maailmakonverentsil otsustamisele tulevaid olulisi asju läbi rääkimas, seega ettevalmistus oli Mirjamil tehtud. Esimeste päevade jooksul jõudis ta ka mind kurssi viia toimuvast ning arutasime oma-keskis, kuidas meie otsustama hakkame. Ikka nii, et meile, Eesti gaididele oleks sellest otsusest kõige rohkem kasu.

Intriige oli terve nädala jagu. Nimelt on WAGGGS juba pikalt teada andnud, et organisatsiooni rahaline seis ei ole hea, seega kõik finantsküsimused kütsid kirgi ja tekitasid tuliseid arutelusid. Selle kõige taustal arvas mõni liikmesriik näiteks, et WAGGGS peaks oma olematuid ressursse panema gaidide maailmajamboree kor-

raldamisele (nagu WOSM korraldab World Jamboree'd). Gaidide maailmajamboreed me küll lähiajal ei näe, kuid finantslokorra parendamiseks hakkame järgmisest aastast kõrgemat

Ümber selle hääletuse käib samuti tihe rebimine, küll püütakse su häält osta erineva nänniga, küll käiakse niisama moosimas.

liikmemaksu WAGGGS-ile tasuma.

Teine elavam arutelu puudutab alati uue maailma gaidide juhatusel valimist. Kandidaadid teevad kampaaniat, lõuna ajal viiakse läbi vestlusringe, öhtuti toimuvad küsimuste-vastuste voorud – kõik selleks, et saada sinu hääl. Hääletuste tulemusel valiti 6 uut juhatusel liiget 15 kandidaadi seast. Uus maailmaorganisatsiooni juhatusel esinaine on Candela Gonzalez.

Kolmas väga tähtis ja suurt kära tekitav otsus puudutab järgmise maailmakonverentsi asukohta. Selleks esitasid kolm riiki enda nägemuse järgmisest 2026. aastal toimuvast maailmakonverentsist: kus see toimuks, mis enam-vähem maksaks, selleni välja, et mis ilm

Fotod: Miiä Kraun

Konverentsi avatseremoonial toodi kõik lipud välja.

Eesti gaidide esindus Küprosel.

Suur joovastus – Kambodža võit.

Arutlusteemad töid eri rahvused kokku.

Nii toimus hääletamine.

selles asukohas sellel ajal tavaliselt on. Ümber selle hääletuse käib samuti tihe rebimine, küll püütakse su häält osta erineva nänniga, küll käiakse niisama moosimas. Seekord võitis selle võistluse Kambodža, kes oli nähtavalt teinud teistest ka rohkem eeltööd ja oli igati seda võitu väärt. 2026 on Eesti gaidid Aasias!

Tegelikult pean ausalt tunnistama, et ega see konverents ei ole selline lõbus väljasõit, nagu ma teda siin kirjeldanud olen. Nädal aega strateegilisi ja finantsalaseid arutelusid võõrkeeles, võõras keskkonnas ja tohutult kiire ajakavaga on päris pingeline ja väsitab korralikult. Võib ju unistada, et jõuad veel natuke turisti mängida ja mõndasid vaatamisväärsuseid külastada, kuid reaalsuses

oled siiski iga päeva õhtuks väsinud ja tahaks vaikust ja und. Õnneks on alati kohalik gaidiorganisatsioon ajakavasse pikkinud ka mõned lõbusamad õhtud, kus näidatakse ka kohalikke vaatamisväärsusi, tutvustatakse kohalikke toite, tantsitakse kohalikke tantse jne. Lisaks on alati suur rõõm kohata uusi inimesi ja näha vanu tuttavaid gaidide üle maailma. See on suur põhjus, miks alati soovitatakse käia välisüritustel. Nii palju toredaid inimesi, kes kõik kannavad südames samu väärtusi, mis saab veel parem olla!

ngdr Miiä Kraun

Gaidide suur paraad läbi linnatänavate.

Välissekretäri seiklused Šveitsi mägedes vahel

Hommikused karged avatseremooniad.

Fotod: Mirjam Maasalu

Varsti gaidide juures kohal!

Aprillis avanes mul võimalus teha minu esimene reis välissekretärina ja sedapuhku Šveitsi meie katuseorganisatsiooni WAGGGS-i maailmakeskusesse Our Chalet'sse.

Sinna olid kohale kutsutud iga Euroopa liikmeorganisatsiooni esindajad, et koos arutada suvel toimuva WAGGGS-i maailmakonverentsil toimuvat ning ka valmistada välissekretäre ette tulevaks konverentsiks.

Minu reis algas kell kaks öösel lennujaamas, kus lisaks väsimusele oli mul ka kerge närv sees, sest see oli mu esimene reis üksinda ja seda ka ümberistumisega. Siiski sain hakkama ja hommikuks olin ilusti ühes tükis Zürichis. Kohtumine Our Chaletis algas alles õhtul, mistõttu oli mul päeval aega veidi turisti mängida ja sain veeta paar tundi Zürichis ja Bernis. Ja nagu alati kipub olema, juhtub üksinda võõras riigis igasugu huvitavaid asju, alustades näiteks turisti pettusesse sattumisest, lõpetades valele rongile minekuga.

Päev turistina veedetud, oli aeg asuda Our Chalet poole. Kui linnas on eestlasena päris lihtne massi sisse sulanduda, siis rongides tundsin ma ennast tõelise turistina, terve mu tunnine

rongisõit möödus aknast suu ammuli mägesid vaadates. Ja muidugi meeldejäävaim osa mu reisist oli viimane osa bussisõitu Frutigenist Our Chalet'sse. Bussijuhil oli viimane tööpäev ning tema viimasele sõidule olid kaasa tulnud ta sõbrad, kes juhi auks terve tee laulsid, mängisid akordionit ja naljatlesid.

Bussis kohtasin ma ka juhuslikult kahte Our Chalet vabatahtlikku gaidi, kes minuga Our Chalet'sse jalutasid. Sinna kohale minek oli ilmselt raskeim osa reisist. Pärast 15 tundi ringi rändamist on päris väsitav veel 30 minutit mäest üles matkata, kuna Our Chalet asub mäenõlval. Siiski, see pingutus oli seda väärt, sest kohale jõudes oli vaade alla tohutult ilus.

Programmi esimene õhtu oli pühendatud välissekretäride tutvumisele ning muljete vahetamisele. Minu suureks üllatuseks olin mina kohtumise pesamuna – kõik teised välis-

sekretärid olid minust enam-vähem 10 aastat vanemad.

Kohtumise põhiline osa algas laupäeva hommikul tiheda programmiga. Päev algas avatseremooniaga, kus maailmakeskuse juhataja tutvustas meile ümbrust ning tegi traditsioonilise rahvusvahelise sündmuse avamise. Peale avamist tegid WAGGGS-i Euroopa ja maailma juhatuse liikmed meile ülevaate tähtsamatest teemadest, mis hetkel õhus on. Seejärel läksid teemad täiesti maailmakonverentsile üle. Meile tutvustati, millised rollid on delegatsiooni liikmetel, kuidas kirjutada konverentsile muudatusettepanekut, kuidas valida üldse delegatsiooni jne. Seejärel saime lühikese ülevaate Küprose gaididelt konverentsi korraldamise osas. Meile tehti ülevaade konverentsi toimumiskohast, ajakavast ja noorte delegaatide pre-eventist.

Peale lõunat oli minu jaoks

olulisim osa kohtumise juures – ettevalmistus maailma konverentsiks. WAGGGS-i maailma juhatuse liikmed tegid meile põhjaliku ülevaate konverentsi reeglitest, muudatusettepanekute reeglitest, konverentsi teemadest ja strateegiast, uuest liikmemaksu süsteemist ja kandideerivatest juhatuse liikmetest.

Peale mitut tundi keerulist juttu ja ajude ragistamist tehti meile korralik Our Chalet tuur. Meile näidati maailmakeskuse ümbrust, hooneid, sümboolikat ja tehti ülevaade selle ajaloost.

Seejärel oli meil paaritunnine *workshop* sellest, kuidas teha WAGGGS-i kuuldamakamaks ja kuidas ühendada sidet liikmeorganisatsioonide ja WAGGGS-i vahel. Osalejad said rääkida enda kogemusest WAGGGS-i programmide ja suundadega.

Laupäeva lõpetasime *international campfire*'iga, kus kõik said jagada enda riigi jooke ja snäkke. Meile tehti ka erinevate riikide lõkkemänge ja nalju.

Pühapäeva hommikul tehti ülevaade kõikidest WAGGGS-i maailmakeskustest ning nende võimalustest. Tutvustati erinevaid programme, koolitusi, vaba aja veetmise võimalusi ning muidugi ka vabatahtlikuks hakkamise võimalusi. Sellega sai kohtumine ametlikult läbi, kellel veel aega oli, sai minna Our Chalet juhatajaga mägedesse paaritunnisele matkale.

gdj Mirjam Maasalu

Šveitsi WAGGGS-i maailmakeskus Our Chalet's.

Roverway 2024

Norras

ootab Sind!

Kui ootad pikisilmi oma esimest välislaagri kogemust või oled juba käinud ning sooviksid kogu südamest seda elamust korrata, ei pea sa kaugemalt otsima.

Roverway on rahvusvaheline gaidi- ja skaudilaager, mis koosneb kahest osast. **22.07.2024** kogunevad kõik korraldajad ja osalejad, jaotuvad väiksematesse gruppidesse ning kogevad laagrit enda valitud rajal. Suureks ühislaagriks kogunetakse kohas nimega Lundsneset, Stavanger ning laager lõpeb koju sõiduga 2.08.2024.

Osalejana saavad osaleda 16-22-aastased (sündinud vahemikus 1.08.2001-22.07.2008) vanemgaidid. Kui oled vanem, on võimalik osaleda osana korraldustiimist (IST).

Eestist on minemas mitu rühma, millega saad liituda!

Lisainfoks kirjuta välissekretäriile Mirjamile aadressil international@gaidid.ee

Tükike kodumaad

12.-18. augustil toimus Kotkajärvel Kanadas järjekordne väliseestlastest gaidide ja skautide suurlaager "Pikksilm". Algselt pidi see toimuma aastal 2020, kuid see jäi ära COVID19 tõttu. Laagrisse sõitis ka punt Eesti gaide ja skaute, et tutvuda Kotkajärve laagriga elus esimest või mõnel teist-kolmandat korda.

Minu salajane mõte Kanadasse minna hakkas idanema eelmiste Kanada laagrite osalejate lugusid ammu-ammu lugedes. Tundus müstiline, et keegi kuskil üle ookeani teeb sama asja, mis meie, aga teises keele- ja kultuuriruumis. Veel palju suurem ja priskem soov sinna tekkis, kui lugesin Tõnu Õnnepalu raamatut "Aaker", mis sellest Kotkajärve laagrialast põhjalikult räägib. See oli üks kummaline raamat, mis läbi Õnnepalu antisotsiaalse oleku ja eelarvamuste väliseestlasi kirjeldas, kuid kui asi puudutas loodust, olemist ja eelkõige üksi olemist, siis tundus see kauge paik kõnetavat ja kutsuvat.

Lõpuks millalgi kevad-talvel tuli teade, et meid kutsutakse Kotkajärve suurlaagrisse. Tekkis mingi punt, kel oli suur huvi sinna minna ning tekkisid ka mõtted, et tuleks minna veel varem kohale, et kohalikku elu ka nädalake vähemalt uudistada. Mina kahjuks nii pikka puhkust võtta ei saanud ja arvasin, et plaan jääb katki. Sellega siiski see ei lõppenud, sest just tol hetkel ilmus mu sõnumitesse kauaegne rühmakaaslane ja pinginaaber juba algklassidest – Maria Kirss, kes kuulutas uhkelt, et me kindlasti peaksime minema ja onju ma tulen. Tol hetkel ta veel ei teadnud, et tänu sellele kuulutusele vedame me augustis koos oi kui tihedalt aega nii paksus kui vedelas.

Üle ookeani minemine

Pikk sissejuhatus pikale seiklusele! Nimelt sai teoks, et umbes kahekümnene punt meid Kanada laagrisse minemas oli. Mõned juhid, mõned lapsed. Ja enamus läksid kohale poolteist nädalat varem, et korralikult Torontot nautida. Nemad nägid CN towerit, Niagara juga, Kensington Marketit, Eaton Centre't, Chinatown'i, Ripley's akvaariumit ja mitmeid teisi põnevaid suurlinna kohti. Alaealised majutati kohalikesse väliseesti peredesse, kus juba

Üleöömrika ööbimiskoht
Koprajärve ääres

enne laagrit sai luua sõprussidemeid, süüa kohalikku toitu ning jagada oma elusid ja lugusid. Täiskasvanud said ööbida Tartu Kolledžis. Mina olin samal ajal Eestis, pakkisin vapralt kohvrit ning vaatasin tükikese kadedusega teiste grandioosset pildimaterjali. Kui kohver oli pakitud, saatsin ka reisisel Mariale pildi selle sisust, et vot mina olen nüüd valmis. Maria kribas mulle vastu mõned suured pisarates naerunäod ning kuulutas, et ma totulott võin küll rahun need kummikud maha jätta ja püha gaidi nimel, miks mul nii palju pikki pükse on vaja kaasa võtta. Pärast pöördun heameeles tagasi selle lõigu poole, kui kirjeldan ilma Kotkajärvel.

Asusin teele oma viie reisikaaslasega (ja kummikute ja pikkade pükstega), kes kõik Kanadasse pöruatasid hilisema kambaga 11. augustil. Laager toimus 12.-19. augustil. Meie seltskond koosnes minust, Jaanikast, Otist, Liis Mariannist ja Annaliisist. Selle pika päeva veetsime Tallinnast Brüsselisse lennates ning sealt edasi Torontosse. 11. augusti päeval ajal jõudsime kohale peale eriti karmi risküsitlust Toronto lennujaama töötajate poolt. Meid võttis vastu väliseestlane Toomas, kes lehvitas kaugelt Eesti lipukest. Sõitsime koos tema autoga Toronto linna ääremaille, kus meid ootas ühes parklas energiat täis laetud Eesti buss. Taaskohtumine eestlastega oli täis

Kotkajärvel

Metsakirik peale avatseremooniat.

tagahammastega naeratusi, kilkeid, ülesalla hüppamist ja tervet pangetäit *naltsi*. Kohvrid enam pagasiruumi ei mahtunud, kolistasime-lohistasime need bussi ja sõit Kotkajärvele võis alata. Üle bussimüra karguti erinevaid olulisi lugusid, millega meid, uustulnukaid, oli vaja kurssi viia.

Kotkajärvele jõudnud, ootas meid väike tiim korraldajaid ja kivil tantsiv Peter, kes meile hiljem suureks sõbraks sai. Esimene suur pauk meile oli täikontroll, kus kõikide saabunute juuksed karv karva haaval läbi vaadati, et tuvastada parasiidid. Kõik, kel täid saabumisel leiti, saadeti laagrivärvastest tagasi. Meie õnnelike seas neid polnud.

Kõik laagrilised jagati all-laagritesse, mis olid rangelt vanuserühmade ja soo järgi jaotatud. Ka kõik meie lapsed paisati laiali ja juhid nende juurde vastavalt sellele, kuidas varasemalt registreeritud oli. All-laagrid olid üle kogu Kotkajärve laiali ja oli see vast üks lai ja künklik ala! Iga all-laagri vahele võis täiesti vabalt jääda 500 meetrit. Mina ja Maria maandusime gaidide all-laagris, kus hakkasime telke üles seadma kogu all-laagritele ehk siis ka kõigile neile, kes veel saabunud ei olnud, sest meie jõudsime laagri algusest päev varem kohale ja järgmiseks päevaks oli oodata paksu vihma. Seal on kombeks telkida väikese terrassi peal (siledat ala eriti ei ole) ning kõikidel on ühesugused telgid Kotkajärve korraldajate poolt. Meie Mariaga saime ühte uhiuude telki ja end oma lauakesele sisse sätitud.

Täiesti tavaline oli peale hommikusööki teha kohe pool tundi ujumist, tund aega kirve-vibu-püssi töötuba, pool tundi käsitööd, tund aega õhurada, pool tundi telgikontrolli ja siis taas sööma suunduda.

Kanada moodi "telk lauakesel".

Laagri elust ja igapäevast

Esimesel laagripäeval me avamistseremooniat teha ei saanudki, kuna vihmasedu oli lihtsalt nii suur. Öö läbi oli täis-paduvihm telki peksnud ning meie esimese laagrihommiku võtsime ka vastu paduvihmas veel telke püstitades. Siinkohal mainin, et minu jalas olid mugavad kummikud, kaks paari pikkasid pükse, vihmamantel ja vihmakeep. Marial minu kõrval kriuksuvad varbad sandaalides, kuid pean tõdema, et ta ei kurtnud.

Laagris osales kuskil 250 inimest. Lisaks meile Eestist olid kohale lennanud ka priske hunnik Ameerika väliseestlasi, kes igale poole ära jaotati. Laagrikeeles oli eesti keel, mida valdas natuke vanem põlvkond minu hinnangul väga hästi, kuigi alati oli vabandamist, et kindlasti kõlab väga puiselt. Noorte seas oli popp suhelda ikka inglise keeles, kuigi osadel oli eesti keel täitsa suus ning osadel üldse mitte.

Laagri ajakava oli tihedamast tihedam! Kuigi laagri eri kohtade vahel oli distants meeletult pikk, ei lasknud ajakava koostajad end sellest häirida. Täiesti tavaline oli peale hommikusööki teha kohe pool tundi ujumist, tund aega kirve-vibu-püssi töötuba, pool tundi käsitööd, tund aega õhurada, pool tundi telgikontrolli ja siis taas sööma suunduda. Kogu aeg oli jooksmine ühest kohast teise. Ning natuke erinevalt Eestist võib välja tuua, et mõnda tegevust tehtigi iga päev. Seesama tegevus uuesti ja uuesti. Kohapeal tundus küll, et no mitu

Sõbrapilt laagriingel Peteriga.

korda sa seda kirvest visata jaksad, aga samas näen seal ka ideed, mida kaasa võtta meie laagrisse. Miks mitte lasta lastel üks teema korralikult selgeks õppida ehk sellega laagris järjepidevalt tegeleda.

Laagris oli väga palju reegleid, laagri algus venis ühe päeva ja lisaks olime päev varem ka kohale jõudnud, mistõttu ei jõudnud meie all-laager reeglite tutvustamiseni enne 2-3 päeva, kuigi laagrielu mihinal lokkas. Mõned põnevad reeglid olid, et kindlasti all-laagrites ei ole koos tüdrukud ja poisid. See reegel kehtis isegi abielupaaridele! Alati minnakse sööma ja tullakse söömast koos oma all-laagriga. Peale sööki tehakse söögipalve kogu all-laagriga. Olles näiteks gaidide all-laagris, tohtis kasutada ainult-ainult gaidide peldikut ja pesumaja ja mitte kunagi ei tohtinud näiteks teel sööma läbi lipsata hellakeste peldikust. Läbi teiste all-laagrite ei tohtinud üldse käia. Ujumiseks oli vaja läbida ujumistest, mis mõõdab su ujumisoskusi ning vastavalt sellele jaotati lapsed oskusrühmadesse, mida pidi tähistama vastav käepael ja mida me kunagi ei saanudki. Ja nii edasi ja nii edasi. Ja põhiline oli see, et

nende reeglite juurde jäädigi neid kordagi painutamata. Erandeid ei tehtud. Alguses oli see tegelikult mulle väga värskendav, kuna vahel on tunne, et siin Eestis teeme absoluutselt kõikidele iga reegli osas erandeid, kui vaid küsitakse.

Laagritoidu osas saime kohe aru, et seal on täitsa teised söögid.

Rohkem kui nädala jooksul pakuti meile selliseid legendaarseid toitusid nagu pitsa, hamburger, krõpsud, tacod, vahvlid, vorstid, jäätis, omlett jne. Iga toidukorra järel võis kuskil näha ka mingit magustoitu ning saime kiirelt aru, et täiesti normaalne on ka magus-soolane hommikusöök, näiteks vahvlid vahtsiirupiga ja kaks vorsti. Meie oma gängist oli Kaire Koronen end kööki sebinud ning talt võis alati kuulda järgneva päeva paljulubavate roogade nimekirja.

Laagris olles pidime Mariaga kogu aeg olema lastega koos. Mõndadel hetkedel, kui tundus sobilik laagrist põgeneda, lidusime lähedal olevasse Peteri suvilasse, mis oli samuti järve ääres ning kus oli ütlemlata hea juua üks limonaad, võtta päikest, tõsta jalad üles ja jagada muljeid. Jään alati tänulikuks Peterile, et ta meid igal suvalisel hetkel avasüli vastu võttis.

Matkapäev

Üks oluline osa laagrist oli üleõomatk, mida väga

oodati ning mida tehti (üllatus-üllatus) igaüks oma all-laagriga. Selleks puhuks algasid ettevalmistused juba eelneval päeval, kus seletati pikalt ja laialt, mida siis ikka kaasa peab võtma. Nende traditsioon on kogu oma toit ja varustus ise kaasa vedada. Matk ise kestab vaid tund aega (jah, me palusime seda osa korrata, kuna arvasime, et ei kuulnud õigesti), kuid läbi paksu metsa ning lõpp-asukohta ei saagi ükski auto varustust ära tooma.

Kõige suurem šokk oli hetk, kus läksime all-laagrijuhtidele appi varustust matkaks välja panema. Me olime minemas kolmekümnekesi metsa üheks ööks ning olime pakkinud toidu meie hinnangul viiekümnele kolmeks päevaks. Ja minu jaoks oli kirss tordil hetk, kui rajale anti kaasa kirku kuulus "trail snack", mida siis võis nosida tunniajasel teekonnal meie ööbimiskohta. Tegime küll mitmekesi all-laagrijuhtidele ettepanekuid, et jätaks midagi ikka maha, aga vastuseks oli kindel ei! Reeglid on siiski reeglid! Niisiis upitasime kõik endale kuld-

dest, grillrestidest ja pajakinnastest kuni *mac and cheese* karpideni selga ja asusime minekule.

Aga ega see rada nii lihtne polnud midagi, minek oli täitsa läbi metsa ja selja võttis higinõude küll! Kohale jõudes avanes meile imepärane pilt Koprjärvest, mille äärde me suure kalju peale laagrisse jäime. Päike siras taevast (üks haruldasi selliseid päevasid), tegime oma magamiskohad valmis ja hakkasime ujuma, lubatud olid ka kaljult vettehüpped! Samal ajal tuli meile juurde ka vanemgaidide matkatiim, kes olid endaga kaasa vedanud ka kanuu! Nimelt oli Koprjärve keskel üks saar, kuhu viidi vanemgaidide asjad kanuudega üle ning kogu ülejäänud seltskond ujus üle järve järele. Lehvitasime Gretele, Annaliisile, Liis Mariannile ja Ragnele järele, kui nad väikeste punaste ujumisvesti täppidena eemale sulistasid.

Tegelikult oli matk üks ütlemlata vahva päev, natuke nagu puhkepäev. Saime hiiglaslike puude vahelt välja päikese kätte, saime lihtsalt istuda ja olla, päeva ainuke tege-

Valik põnevatest laagritoitudest.

vuskava oli toidu tegemine. Selleks, et endale põnevust juurde tekitada, viskasime õnnetuse tagajärjel oma supitirina järve põhja ja üritasime seda täiesti lootusetult leida. Olles aga pakkinud absoluutselt igaks olukorraks, oli meil teinegi tirin veel varuks võtta.

Suund tagasi koju

Laagri lõpetamise puhul oli suur tseremoonia Anton Õunapuu väljakul ehk Kotkajärve lipuväljakul. Peale lõputseremooniat tegime veel oma Eesti sõprusringi ning kiskusime pisaraid, kuna pidi tõe au andma, olime kõvasti kokku kasvanud oma pika ja seiklusrikka reisi jooksul.

Meie suurem punt jäi veel peale laagri lõppu üheks ööks laagrisse, kuid meie hilisem punt koos Gretega põrutas Toronto poole, et veel 24h anda endast kõik ja seda linna maksimaalselt näha. Üllilahke Peter lubas meid enda koju ööbima ning meie kappasime üsna palavasse Toronto linna. Suutsime tegelikult selle 24 tunniga palju ära näha. Pean muidugi tunnistama, et minu ekstravertsuse klaas oli tilgatumaks kallatud, nii et tagasilendu Tallinna poole ootas pingamalt kui miskit muud.

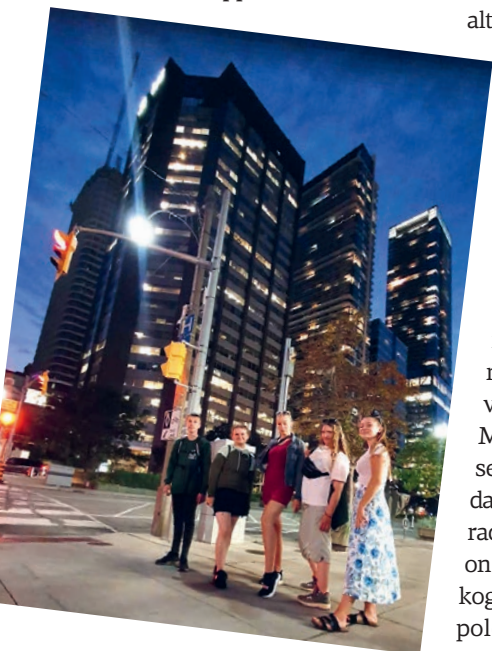
Ka meie tagasilend ei kulgenud päris lepase reega. Meie viiene punt läks taas oma trajektoori pidi läbi Brüsseli, suurem punt läbi Poola. Küll aga oli see Poola kamp üks eriti õnnetu kamp, kuna nende esimene lend hilines juba peaaegu 10 tundi, mistõttu kogu nende tagasitulek kestis kuskil 24h kauem kui oleks pidanud. Ja nii sai näiteks Grete oma 18. sünnipäeva tähistada otsast lõpuni lennujaamades umbes kolmes eri ajatsoonis kordi ja kordi. Samal ajal meie jõudsimel õigel ajal Tallinna, aga kui kohvrid saabusid, siis ühel neist polnud tabalukku, teisel lukukelku, kolmandal ratast ja neljandat ei tulnudki...

Olen igavesti tänulik oma kogemusele Kotkajärvel. Nüüd mitu kuud hiljem olen nii mitmeid kordi tagasi vaadanud ning aina enam tänulik kõikidele raskustele kohapeal ja erinevustele, mida kodumaaga tundsin.

Õppisin rohkem mõistma, nägema teise nurga alt ja nägema ka endas

neid muutusi, mida juhtida tahan. Lisaks olen tänulik, et nägin ojakases kilpkonna ja telgi all *chipmunki*, et sain iga päev Kotkajärves ujuda ja iga ärkveloleku ja magamise hetke veeta koos sõber Mariaga, et mu lapsed said näha Kanadat, et sain uued sõbrad ja et mu portfellis on veel üks väljamaa kogemus. Mis natuke polegi väljamaa, vaid tükike kodumaad.

ngdr Kirke Kalamats

Teine gaidide vahetus öises Torontos.

Laagriliste muljed

Sander

Laagri kolmanda päeva öösel oli öömäng. See oli erinev Eesti omast, sest Eesti laagrites ei teavitata ette, millal toimub öömäng, aga siin oli see isegi laagri kavas kirjas ja juhid ütlesid enne veel ette, et ärge magama minge. Meie meeskond oli kõige väiksem, aga me ühinesime mängu käigus teistega. Mu tiimis oli peale minu veel üks eestlane, ma ei mäleta ta nime. Me olime ainukesed, kes proovisid seal midagi teha, teised lihtsalt lonkisid meie järgi. Selleks mänguks anti ainult üks tund, me jõudsimel vaevu pooled kohad selle ajaga läbi käia. Kõige halvem asi selle juures oli, et me pidime järgmisel päeval ikka samal ajal ärkama nagu eelmised hommikud. Oleks tahtnud kauem magada.

Maria

Matkaööl oli tegemist pilka pimedusega Koprajärve kaldal. Presentkile katuseks ja aluseks. Kuid rahulikku ööd läbistas ootamatu "EI, EI!". Tegemist oli mu magamisnaaber Anniga, kes nägi unes, kuidas hõõguvad silmad teda unes jälgivad ja pesukarud patse punuvad. Teadaolevalt on Anni tugev unes rääkija ning seetõttu jõudsid tema unenäod ka tema onnikaaslasteni, kes pimeduses hakkasid pesukarusid taskulambiga otsima, kuid ei leidnud mingeid märke pesukarudest või teistest loomadest. Head Vabariigi taasiseseisvuspäeva!

Mirjam

Mulle jääb alatiseks meelde see päev, mil saabusime Kotkajärvele, seadsime püsti telgid ja alustasime laagriga. Sest peale seda ootas meid ees väljakutse. Teha laagrit hoolimata ilmast, seltskonnast ja olekust. Hea on meelde jätta fakt, et saime hakkama.

Hugo

Leidsin laagrist toreda tuttava, kes on Ameerikast pärit. Lemmik päev laagris oli 18. august, sest see oli laagri viimane päev, mil oli tant-suõhtu. Ta oli inimene, kes pani mind rõõmu tundma.

Emma Luise

Lahe kogemus olid need mäed, kuna Eestis selliseid mägesid ei ole. Päril lahe on võrrelda Eesti ja Kanada maad ja rahvast.

Andreas

Tahan koju, aga Maria Kirss ja Relika Lupp annavad netti. Kanada-lased tegid mu üle nalja, et ütlen naljakalt kitarr. Julm laager oli.

Ron

Ma sain väga palju uusi sõpru, ujumine ja vette hüppamine oli äge. Vee peal tumimine meeldis väga. Hommikusoogid maitseid. Sain esimest kord kanuutada ja palju kala püüda. Sain viimasel päeval süüa jagada. Mulle ei meeldinud, et Maksim mind hundu laagris olles lükkas, vihmasel päeval ka ei meeldinud. Disko meeldis väga-väga. Mulle ei meeldinud, et pidin esimesed ööd emast eraldi magama.

Kaire

Suurlaager Pikksilm jääb kauaks meelde. Pigem ikka head emotsioonid, kuigi piiranguid, korda ja nii suurt kontrolli inimeste üle ei ole ammu tundnud. Siiski täiskasvanud, kellega köögis kokku puutusin, olid mega mõistvad, vastutulelikud ning toetavad. Nii suurt aktiivselt laste ja noortega toimetavat meeste hulka ei ole samuti ammu näinud. Tunnen, et eestlased toituvad paremini. Mingitel hetkedel hoiavad eestlased võib olla eraldi/eemale, kuid samas noored saavad rohkem vabadust, võimalust ise kogeda ja õppida. Lapsed pidid kõik eraldi telkides ja all-laagrites magama. Kui alguses arvasin, et Emma vajab rohkem toetust, siis ta oli hoopis iseseisvam. Hugot nägin ja kuulsin ainult söögiaegadel. Ron on ikkagi väike nii kaugele ja kauaks laagrisse minemiseks.

Relika

Laagri algus oli konarlik, kuna koheselt tekkisid käärud meie all-laagri juhiga, kuna jõudsimel laagrisse suurte kohvritega. Edaspidi oli laager meeliülendav ja sündmusterohke. Sain väga palju uusi sõpru ning tuttavaid. Mina ja Jaanika saime laagri kolmandal päeval üle minna lasteaias all-laagrisse, tundsimel kõik päevad ennast nagu kalad vees. Ei unusta Peterit mitte kunagi. Ta aitas meid kõiki laagri ajal. Aitäh Tarmole, kes kõik meie kohvrid toimetab sinna, kuhu vaja. Ma võiks kirjutada raamatu oma Kanada reisist. Rõõmutundeid jätkub pikaks ajaks.

KÜSKi toel Laose laagriala arendamine

Anywhere Any week Add guests

Switch to hosting

Luxury Camping at Laose Campsite (double)

★ 4.80 · 10 reviews · Superhost · Koikse, Rapla County, Estonia

Share Save

Tent hosted by Ragne

4 guests · 1 bedroom · 1 bed · 1.5 baths

Add dates for prices

★ 4.80 · 10 reviews

Gaidide ja gaidisõprade vabatahtliku töö panusega ja Kodanikuühiskonna Sihtkapitali (KÜSK) rahalisel toel oleme gaidide laagrialaga jõudnud täna nii kaugele, et saame laagriala kasutust rentida väljapoole organisatsiooni.

Eesti Gaidide Liit sai 2022. aastal KÜSK-i Vabauhenduste arenguhüppe voodust toetust Laose laagriala äriplaani koostamiseks ja laagriala teenuste väljaarendamiseks. Teenuste väljaarendamise projekti eelarve on kokku 29 000 eurot, millest KÜSK-i toetus 24 600 eurot ja EGL omaosalus 4400 eurot. Projekti periood on 01.12.2022-31.07.2024.

Arenguhüppe saavutamiseks tahame, et Eesti gaidid pakuksid Laose laagriala erinevatele sihtgruppidele aastaringset majutus- ja koolituskoha looduses ning kohapealseid koolituspakette. Neid koolitusi viidaks läbi gaidide poolt koostöös partneritega või pakusime laagriala koolitajatele oma ürituse läbiviimiseks. Koolituspakettide sisu peaks olema eelkõige säästlik mõt-

teviis looduses, metsas ellujäämise oskused, oma loovuse ja potentsiaali arendamine.

Uued põnevad projektid

Esimesel hooajal 2023 suvel katsetasime talgute ajal lõketoitu koolituse menüüd, toimus Lõketoitu Laupäev, Riiüpa ja Maali üritus ning Otsi Otti õppepäev, kus osales lausa 74 last Rocca al Mare Koolist. Matkajuhi ja loodustundja koolitajana kaasasime perepäeval Näksi Muru tuuril ja Otsi Otti korraldamisel loodustundjat Asso Kommerit.

Projekti rahadest oleme katanud koolitajate tasud. Suund on koolitajad leida või välja koolitada oma organisatsiooni seest, aga kaasame ka kindlasti väliseid koolitajaid, et sisse tuua rohkem spetsialisti taset. Oma ühingu seest koolitajate

leidmine on oluline, sest nii anname turvalises keskkonnas noortele võimaluse ennast proovile panna ja arendada juhioskuseid.

Laagriala renditeenust saime samuti katsetada. Sel hooajal renditi laagriala näiteks ATH tugigrupi suvapäevadeks, Raplamaa riskilaste laagriks, sünnipäeva pidamiseks ja Kaitseliidu õppusteks. Tavalist telkimisteenust, kus matkajad tulevad ööbima oma telgiga, oli kahel korral. Mõlemal korral olid jalgratturid teel Tallinnasse, ühed neist alustasid teekonda kaugelt Saksamaalt. Laagriala leidsid nad läbi Google Mapsi.

Majutusteenuse pakkumine

Peamine rõhk oli suveks ette valmistada majutusteenuse pakkumiseks glämpingute ala, milleks oli vaja metsaalust

koristada ja ehitada kahe glämpingu telgi alla terrass. Samuti oli vaja soetada kaks glämpingu telki ja nende mugavaks muutmiseks sisustuselemente nagu voodipesu, madratsid, toolid, lambid jms. Ekstreemsemaks elamusõbbimiseks soetasime 2-kohalise ja 3-kohalise ripptelgi ning 4 hammockit. Kahjuks sügistorm lõhkus juba 3-kohalise ripptelgi, heites telgile peale 3 puud, aga telgi saab ära parandada.

Glämpingute rentimiseks lõime konto Airbnb keskkonnas, mille kaudu ka esimesel hooajal keskmiselt korra nädalas glämpingu telki renditi. Mõlemad telgid olid väljas jaanipäeval ja The Weeknd kontserdi ajal. Põhilised rentijad on olnud Soomest, Leedust ja Eestist. Teenuste kohta info jagamiseks on loodud laagriala Facebook, Instagrami konto ja

gaidide kodulehel on nüüd oma vaheleht laagriala info jaoks. Raplamaa õpetajaid ja haridustöötajaid kutsuti kevadel ja sügisel tutvustuspäevadele. Laagrialale on loodud ka oma logo ja kirjastiil, mida reklaamimisel kasutada.

Suveperioodiks palkasime nädala pikkusteks tööampsudeks valvegaidid, kellega lahendasime laagriala valvamise ja külastajate vastuvõtmise küsimuse. Tasuks 200 € nädalas inimese kohta. Vältimaks samade gaidide ja gaidijuhtide ülekoormamist, püüdisime hoida joont, et valvegaidid on erinevad inimesed. Katsetus õnnestus, järgmisel aastal saame 8 nädalat projekti alt töötasu maksta, aga kuidas pärast projekti valvegaidide tasustamisega edasi läheme, tuleb veel arutada.

Projekti elluviimise üks osa on vajalike vahendite soetamine. Näiteks nüüd on meil olemas suurem valget värvi pop-up telk koos laudade ja toolidega, et ikka halbade ilmastikuolude eest peavarju saada ning kus all näiteks koolituste ja laagrite tegevusi läbi viia ning toitlustamist korraldada. Samuti hädavajalik murutraktor koos käruga on nüüd meil laagriala muruplatside ja tegevusväljade korrashoidmiseks olemas.

Laagriala teenused töid esimesel hooajal tulu sisse umbes 2200 eurot.

Müügitul, mis teenuste pakumise kaudu saadakse, läheb Laose laagriala arendustegevustesse, et seal tulevikus veelgi paremate tingimustega noortele oskuskoolitusi ja laagreid pakkuda. Projekti ajal teenitud kasu oleme arvestanud äriplaani elluviimisega seotud kulude katteks.

Ürituste ja koolituste korraldamine

Tulu kasvatamisel saame arendada Laose laagriala ja pakkuda kinnistul uusi tegevusi. Soovime, et tulevikus Laose laagriala katab oma tuludega väljaminevad kulud ning pikas perspektiivis kasvab EGL aasta eelarvet, mis panustab otseselt kogu organisatsiooni toimimisse.

Samuti näeme, et laagriala arendamine aitab kaasa laialdasemate võimaluste pakumisele

liikmetele. Noored saavad ennast proovile panna ürituste või koolituste korraldajatena.

Projekti abil anname ühelt poolt noortele ja täiskasvanutele alternatiivsed võimalused sisustada vaba aega arendavate koolituste näol, pakume soodsatel tingimustel majutust ja laagrite korraldamise kohta looduskeskkonnas, teisalt aga saavad noored võimaluse kaasa lüüa ettevõtluses ja uute tegevuste algatamisel.

Üldine panus ühiskonda on see, et panustame sotsiaalsesse ettevõtlusesse, arendades teenuseid, mis pakuvad inimestele vajalikke oskusi erinevates olukordades toimetulemiseks, tõstes seeläbi eneseusku ja kindlustades iseseisvalt hakkamasaamist muutvas maailmas.

Projektide elluviimisel oleme kaasanud arengueksperti, meie endise peagaidi Mervi. Tema kaasamine on oluline vahekoostöötete tegemisel ja välise vaate saamiseks, suunates meid sihikindlalt eesmärgi suunas.

Usume, et laagriala eduka arenguga tugevdame Eesti Gaidide Liitu kui noorteorganisatsiooni.

Järgmise suve plaanid

Uue hooaja ettevalmistavas etapis rajame laagrialal vaba aja sisustamiseks alad, kus saab mängida võrk- ja jalgpalli, visata noolt ja mängida discgolfi, puhata võrkkiikedel ja hammockites ning QR-koodi matkarajal tutvuda lähemalt gaidide laagrialaga.

Arendame edasi ka lõkketöid, loodustundja koolitusi ning Rüüpa ja Maali üritust. Töötame välja pärandkultuuri koolitusprogrammi ja elamusmatka ning katsetame nende läbiviimist. Samuti jätkame otsinguid kunstõpetajate leidmiseks, kes sooviksid laagriala kasutada 3-päevase kunstilaagri pidamiseks. Juunis ja juulis saame veel projekti toel pakkuda nädalapikkuseid tööpäevi valvegaididele, kes hooldavad laagriala ja võtavad vastu laagriala külastajaid. Tahame kasvatada organisatsiooni tuntust eelkõige Raplamaal. On plaan minna Raplamaa noortekeskustesse ja koolidesse oma tegemistest kohapeale rääkima. Iga abikäsi on oodatud.

ngdr Maria Bulak

Fotod: Kirke Kalamats

Gämpingu elamus Laosel

Selle aasta suvel valmis Laose laagrialal Kirke eestvedamisel ja sõprade kaasabil glämpingute ala, mida rendime elamuste otsijatele välja!

Valmis on kaks platvormidele püstitatud glämpingutelki, mis on pilkupüüvalt sisustatud. Kõik valikud on hoolikalt läbi mõeldud, et ööbimine oleks võimalikult mugav ja aja veetmine Laosel meelde jääv.

Võimalik on ööbida 2- või 3-kohalises glämpas, suurema seltskonna puhul on võimalus ka lisavooditeks.

Glämpingud koos lisanduvate ekstrategevustega Laosel on hea võimalus Laoset ka teistele tutvustada ning loodetavasti laagriala arendamiseks raha koguda.

Rohkem saad lugeda gaidide kodukalt www.gaidid.ee Laose lehelt.

TULE KOGEMA JA SOOVITA SÕPRADELE! Laose laagriala arendus toimub koostöös KÜSK-iga, koostööst saad lugeda lähemalt gaidide kodukalt.

ngdr Kaire Jürgenson

Fotod: Kirke Kalamees

Tule Grete trellikoolitusele!

Suurtel talgutel sai imemaitsvaid roogasid laagriköögist.

Pesulate ehitus kevadel.

TALGUD

eldakse, et söömine on ainuke töö, mis toidab. Aga mis toidab

Laose laagriala arengut – nagu kogemus näitab, eks ikka talgutöö! Tänu neile vabatahtlikele, kes talgutel käisid, käed külge panid ja oma aega panustasid, sai jällegi silmnähtavalt palju tehtud. Korrastati glämpade ala, ehitati glämpade terrassid, rajati teerada parklast glämpadeni, tulevase amfiteatri-lökkeaugust likvideeriti tormiheiteid, väliköök sai vettpidava katuse, puhastati joogivee IBC-sid, hooajaks püstitati ülesse telgid, ehitati edasi välipesulat ja valmis sai telkla juures olev uus kahekohaline wc ning palju aega kulus pesula ja uue wc juurde viiva tee rajamine. Eraldi teema on niitmine. Kui muid töid võib vajadusel edasi lükata, siis niitmise peame olema järjel.

Suur tänu kõikidele annetajatele – tänu annetajatele ja KÜSKI toetusele on nüüd meil oma murutraktor koos käruga, mis vähendab märgatavalt meie töötunde niitmise ja asjade vedamise osas laagriala ühest otsast teise. Oleme jõudnud sennamaale, kus murutraktoriga kulub kogu laagriala niitmisele ainult 3 tundi. Järjepideva niitmise tulemusena näevad nüüd meie murukatttega tegevusväljad ka kenamad välja. Siinkohal palve, kui tegevusväljal kõndides jääb jalgu kivi või oks, siis korja need ülesse, sest nii hoiame murutraktori terrasid.

Mis meid talgule toob? Tagasisidest tuleb välja, et gaidide puhul on motivatsiooniks gaidluse püsijäämine ja looduses igapäeva stressi maandamine ning gaidisõprade meele teeb rõõmsaks just panus Eesti noorte toetamiseks.
ngdr Maria Bulak

Ivo kuldsete kätega sai väliköögil katuse.

Terrassi number 1 ehitus.

Aitäh tähetelgi annetuse eest!

Ma polnud varem kunagi üksi laagrialal olnud, kuid kuna minu soov oligi nädalaks „juhe seinast välja tõmmata,” siis see mind ka eriti ei heidutanud.

is aga selgus, oli see, et seal ei ole sa kunagi üksi. Meil on täitsa oma orav, kes pidevalt naabrivalvet teostab, kitsedest ja rähnidest rääkimata.

Sain kõrgesse rohtu kasvanud laagriala. Kui niitmiseks hoogu kogusin, kuulsin... lehmi. Küll oleks äge, kui nad kuidagi sinna saaks meelitada heinaajaks. Realistina haarasin trimmeri järgi ja läks ragistamiseks. Esimese asjana tundus kuidagi auasi päästa lipuväljak ja tulease mahlastest ohakatest. Sulandumine oli edukas – üsna pea kattis riiriideid samuti murukiht.

Mul oli vahetult enne olnud jama kaelaga, mistõttu küsisid kõik alguses, kuidas mul seal läheb. Olen kirjutanud sõbrale: „Täitsa okei. Ainus, mida ma hetkel südamest vihkan, on sääsed. Ma ei olnud nendeks vaimsest üldse valmis. Mina neile seevastu meeldin hirmsasti.“ Sääski juba murusodiga ei peta küll. Kuna aga kraamides kohtasin nii kempsus kui välikärgis herilase pesade algeid kui ehitajarahvast ennast, läks aerosoolitamiseks nangunii ja edaspidi oli rahulikum. Välja arvatud pisike vahejuhtum kui ükskord ennemuiste kohtasin keldris nahkhiirt, kes minu peal kiirelt oma juuksurianet proovis. Täitsa kogemata vallandus minu sopraniann ning elu kiireim spurt õue tagasi. Puhteestlaslikult mõtlesin pärast, et küll on hea, et keegi ei näinud.

Muidu polnud pabistada midagi. Kui öeldi, et miski on kuskil, siis kuskil seal laagrialal ta ka oli. Kui miski vajab tegemist, siis päevad olid parasjagu pikad ja ööd valged, et see ka tehtud saaks. Kuigi minu lapsepõlvkodu oli eramaja, on suuremad müristamised ja

Foto: erakogu

Esimene edukas valvegaidi nädal

Meil on täitsa oma orav, kes pidevalt naabrivalvet teostab, kitsedest ja rähnidest rääkimata.

toimetamised alati võtnud enda kanda minu armas isa. Seega tegin paljusid asju elus esimest korda. Mitmed tööd ongi üldse „sibulad“. See tähendab, et hakkad otsast peale ja selgub, et selle sees on teine ülesanne veel lahendada. Näiteks tuli maja

esist korrastades veidi uurida, mis on loodusest ning mis jäänud vanast taluaiast ja mida need taimed vajavad. Sauna ees jalamatti kohendades läks hoopis kogu trepi kaevamiseks ja ladumiseks. Mariaga puitu vedades saime ka asjaliku koorimarihma koolituse ja praktika. Välikööki kraamides ja varustades tuli veel mõelda, mis oleks vajalik klämpingute küllastajatele. Neid aga minu nädalal ei tulnudki.

Minu enda külalised olid üliarmsad ja löid tegemistele käed külge. Olen neile üdini tänulik nii seltskonna kui abi eest. Kesknädalase külalise ja esimese tegevusväljaga sai murutraktor oma ristsed. Tubli niitja ja visa niiduk – plats oli

Usin niiduk teeb põrandagi puhtaks.

nii puhas, et esiti oli tunne, justkui peaks tossud ära võtma, et „põrandat“ mustaks ei tee. Kui nädala lõpul sõbranna helistas, et mis ma toon, ütlesin, et Coca Colat ja mingit õudust tahaks veel, aga võta riiriided ühes. Läks siis nii, et valvenädalat tähistasime kuue burgeriga ja veeresime jälle kraamima.

Mõlemad olid meie laagrialal esimest korda ja neile väga meeldib see koht. Mis neil muud üle jääb – Laose rahu ja ilu poeb hinge. Mulle endale ka, sest võimalus laagrialaga rohkem tutvuda kasvatas mind Laosega senisest enam kokku.

ngdr Kristel Lehtme

Laose puidust valminud laud.

Koos vaatasime ühiselt valminud näitust.

Joogid olid sama värvilised kui värvid ise.

RÜÜPA & MAALI esilinastus

Ühel soojal augustikuu päeval sõitsime terve kambaga Laosele mahlakokteilile jooma ja kätt harjutama maalimises ning joonistamises. Sattusin üritusele suuresti tänu Margile, sest olin käinud juba motivatsioonipäevadel ja koos teiste töökaaslastega olime kutsutud ka sel korral. Vastuvõtt oli väga soe! Rüüpa ja Maali oli minu arvates väga hästi organiseeritud, eriti võttes arvesse, et selletaoline üritus toimus gaidide laagrialal esimest korda.

Kõigile väga meeldis loodu-

ses viibida ja nautida mõnusat ilma, asukoht ise oli kaugel, aga väärt sõitmist. Isiklikust kogemusest maalimise inspiratsiooni ei saanud, aga minul oli väga lõbus teisi osalejaid maalida, nalja ja naerda sai mõnuga. Kindlasti osaleksin sellisel üritusel ka järgmine kord.

Järgmiseks korraks võibolla tasub mõelda lisaks mingi vahetegevus kahe maalimise vahele, sest 3-5 tundi istuda on väga väsitav, eriti sellisel palavil ilmal nagu meil satus olema. Kokkuvõtteks jääme kõik rahule. Kordame!

gaidisõber Ike-Loo Ilves

Ooo, see sinine taevast...

Joogid sisse ja pintsel kätte!

Laose pole kunagi nii kena olnud kui Kiku pildil.

Kunstiteosed kõik reas.

Fotod: erakogu

Minu gaidiinspiratsioon ja -motivatsioon.

Peale meid ei tule veeuputust

Sügisestel nõupäevadel ütles Kirke, et kui juhatusest lahkuvad seal hetkel kõige kauem viibinud liikmed, kelleks on Miia, Kirke ja mina ise, teab ta, et vähemalt ei juhtu midagi drastilist, kui üks tema selja taga kujundlikult sulgub.

Mul ei ole alati sama tunnet. Mitte, et arvaksin, et juhatuse liikmena on keegi asendamatu või et praegused juhatuse liikmed ei oleks äärmiselt võimekad. Vastupidi, ma arvan, et kõigil on midagi pakkuda ja gaidlusele anda. Sellele vaatamata on mul juba pikemat aega peas keerenud mõte, et mis siis ikkagi saab. Seda ainult ühel põhjusel ja sellest kirjutangi.

Kui mina mõtlen gaidlusest, tundub mu jaoks ilmselge, et see on alatine, igavesti kestev liikumine ja organisatsioon. Mul ei ole selles kunagi kahtlustki olnud, sest see ei mahu mu pähe, et gaidlus ei

olegi kõigi suur südameasi nii nagu see on mulle või mõnele teisele. Ometigi on viimase paari aasta jooksul mulle selgeks saanud või siis selgeks tehtud, et see pole nii.

Mida rohkem aega edasi, seda vähem ma näen peale tulemas inimesi, kes on pikisilmi oodanud, et näiteks juhatusse kuuluda. See säde, et "oh, ma tahan tulla ja teha" on ainult mõne üksiku silmis. Samuti on vähe neid noori, kes igat gai-

diiritust õhinal ootavad ja see võib olla ainult minu tunne, aga ma igatsen näha gaidlike sõprussuhete tekkimist. Just nii nagu mina seda kogesin.

Ma leidsin gaidlusest oma parimad sõbrad ja üheskoos tundub alati, et saame kõik tehtud, et lihtsalt tahame ja peame tegema. Ja see on alati seda väärt, sest saame üksteiselt motivatsiooni ja innustust ning kui seda ei saa, siis saame vähemalt koos nukrutseda. Ja see kambavaim on see, mis on minus alati tekitanud soovi igale üritusele minna, igas projektis kaasa lüüa ja isegi juhatusse kuuluda.

Kas teil on nüüd samamoodi, vanemgaidid? Kas gaidlus pakub teile midagi asendamatu, midagi tõeliselt head? Ja kui ei paku, siis mis peaks muutuma, et gaidlus oleks see koht, kus on kõige parem olla? Kust leiad kõige paremad sõbrad, kellega koos tundub iga mägi ületatav ja kõik üritused kutsuvad?

Sest hirm selle ees, et gaidlus ei ole midagi sellist praegustele noortele, kes tulevikus on juhatuse liikmed, gaidijuhid ja ürituste korraldajad, on see, mis tekitab minus aeg-ajalt tunde, et peale meid tuleb siiski see veeuputus.

Kui mu juhatuse mandaat läbi saab, olen otsustanud võtta endale südameasjaks vanemgaidide programmi rakendamise ja vanemgaididele sära silma toomise, sest minu jaoks on see kõige imelisem osa gaidlusest. Jah, hellakesena on gaidlus võluv ja maagiline, aga gaidlus võib võlu-

värk olla ka noorele täiskasvanule, kes tunneb ennast siin turvaliselt ja hoitult.

Seega, hoidke alt, vanemgaidid. Gaidisäde teeb *come-backi!*

ngdr Kaire Jürgenson

See säde, et "oh, ma tahan tulla ja teha" on ainult mõne üksiku silmis.

Fotod: erakogu

Valmista lõkkel maitsev moosi

TOKISAI

õke on üks müstiline asi, mis pakub palju põnevust, samas tuleb sellega õigesti ringi käia, et tuli endast ohtu ei kujutaks.

Sellest hoolimata on hästi hoitud lõkkest rohkem kasu kui kahju ja lõkkel valmivad kõige maitsvamad toidud.

Tokisai on üks lahe sai, mille valmistamine ei ole väga keeruline, kuid maitseb kõigile ning pakub mõnusat vahepala või on maitsvaks magustoiduks peale põhirooga.

Sulata soojas vees/piimas suhkur ja pärm. Lisa juurde jahu ning sõtku nii kaua kuni taigen kausi servadest ja käte küljest lahti tuleb. Mida rohkem sõtkud, seda pehmem ja mõnusam sai tuleb. Kui tundub, et vett/piima läks kogemata liiga palju, võid vähehaaval jahu juurde lisada, aga sõtku jälle korralikult läbi. Kui tundub, et jahu läks liiga palju, võid natukene ka õli juurde lisada – seda pehmemad saiad tulevad.

Taigna võid teha juba varem valmis. Kui see natuke kuskil seisma peab, ei juhtu sellega midagi.

Hea, kui leiad metsast sellise sõrme jämeduse korralikult pika toki, sest siis jääb keskele saia sisse mõnus auk, kuhu saab palju moosi valada.

Head küpsetamist!

Tokisaia retsept 20-le inimesele

650 g	nisujahu
350 ml	vett/piima (võimalusel sooja)
10 g	pärmi
100 g	suhkrut
näpuotsaga	soola

Hiljem küpsele saiale lisamiseks:

1 purk või	moosi
0,5 pk 50 g	kaneeli suhkrut

LUULE NURK

*Sina oled mu kodu. Mina olen
Sinu hommiku hõbehall udu
Sinu kodu ees vihmast märg muru
Aida heledaks pleekinud seinal
Sinu roostes arm.*

*Sina oled mu kodu. Mina olen
Su kähe hää hommiku hakul
Sinu kangeks magatud kael
Sinu vahend, ja valu, ja vaev
Viis sinu huultel ja vihikus.*

*Sina oled mu kodu. Mina olen
See, kes su lävepakul
Otsib varju su vaikuses
Et su embus mind kataks ja kaitseks
Nagu loojang,
millesse mähkunud päev.*

Küll-Triin Laanet

**EESTI
GAIDIDE
LIIT**

Toimetus:

Kaire Jürgenson
Kirke Kalamats
Annabel Klein
Liina Sõrmus

Kujundus Ruth Laasi

Toimetuse aadress:

Tööstuse 48a, Tallinn 10416
kommunikatsioon@gaidid.ee
www.gaidid.ee

Trükikoda Pajo

Suur tänu ka kõigile
kirjutajatele ja pildistajatele!